

Trước Khi Ly Hôn

Contents

Trước Khi Ly Hôn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	14
5. Chương 5	19
6. Chương 6	22
7. Chương 7	30
8. Chương 8	33
9. Chương 9	41

Trước Khi Ly Hôn

Giới thiệu

Tên gốc: Ly hôn chi tiền _ (Tạm dịch: Trước khi ly hôn) Thể loại: Thờ ơ cấm dục ảnh đế công x ngây thơ si tình tiểu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truoc-khi-ly-hon>

1. Chương 1

“Chương trình thực tế bốn ngày năm đêm hay sự gượng gạo và hành động hệt như kịch bản? Lịch Phong và Hàn Thời bùng nổ tin đồn ly hôn, ba năm tình cảm đã đến hồi kết?”

“ – chương trình cực hot, couple được chú ý nhất không hề tình cảm chút nào trên truyền hình. Suốt chương trình chỉ thấy sự gượng gạo của vợ chồng Lịch Hàn, tiểu thít tươi Hàn Thời hẳn là rất xấu hổ?”

“Lịch Phong x Hàn Thời – phân tích xem liệu có sự bất hòa, bằng mặt không bằng lòng giữa hai người bọn họ không?”

“Phim điện ảnh mới của Lịch Phong sắp ra rạp – liệu có cứu vớt tình hình phòng chiếu ảm đạm của mùa thu năm nay không?”

“Đạo diễn đang thảo luận phim mới cùng Lịch Phong, tập thể fan Lịch Phong đồng lòng nhấn nhủ tiểu thít tươi Hàn Thời: Làm tốt bốn phận bình hoa đi, đừng ngáng chân Lịch Phong nữa.”

“Hết chưa? Có gì hay mà đọc mãi thế?”

Gương mặt tuần tú của Hàn Thời đen lại, cậu cầm bao thuốc lá, lấy một điếu ngậm vào miệng, nhú mồm nói: “Anh tới đây làm gì? Không phải đạo này anh đang theo chân bọn họ mai mối đầu tư phim ảnh gì à? Vẫn còn rảnh quá nhỉ?”

Mục Gia Ngôn – người đại diện của Hàn Thời – hiện đang cực kỳ tức giận. Hắn quăng cái máy tính bảng trong tay sang một bên, cố gắng kiềm chế sự giận dữ, cố nói thật nhẹ nhàng: “Anh ra nước ngoài một tháng, chỉ một tháng... Cậu ở nhà lại trở mặt, không nói không rằng, không thỏa thuận không phân tích, vụng trộm kí tên tham gia cái chương trình thực tế này, để bây giờ có cả đồng tin tức tiêu cực thế này mới lòi ra...”

đã phát sóng được một tập, phải nói là những cảnh quay dùng để làm đề tài bôi đen hai người nhiều đến hàng hà sa số. Từ lúc hạ cánh rồi mở máy đến giờ, điện thoại của Mục Gia Ngôn không hề yên tĩnh được một phút nào, lúc này lại tiếp tục rung lên “ong ong”. Hắn bực bội không chịu được nữa, nhấn tắt thẳng điện thoại rồi chửi um lên: “Hàn Thời cậu bị ngốc à?! Cậu cố ý chơi tôi đúng không?”

“Kế hoạch của công ty là qua hai tháng nữa, chờ phim mới của cậu ra rồi sẽ công bố tin tức ly hôn! Tôi sợ ảnh hưởng đến sự nghiệp của hai người, nên cả công ty đã chuẩn bị hơn mấy tháng trời! Nào là lời hay ý đẹp “tiệc nào cũng đến lúc tàn” này nọ! Bây giờ cậu làm thế này thì tôi biết sắp xếp làm sao đây hả?”

Hàn Thời tự biết mình đuối lý, cắn cắn đầu thuốc lá rồi ngồi nghịch cái bật lửa, thế mà vẫn làm ra vẻ “đàng nào tôi cũng tham gia rồi anh thích làm sao thì làm”. Chương trình thì cũng đã nhận rồi, cứ tùy cơ mà hành động thôi. Cửa ải đáng sợ nhất là Lịch Phong cậu cũng đã vượt qua, giờ còn sợ gì Mục Gia Ngôn nữa?

“Cậu...” Mục Gia Ngôn tức đến nổi hai bên thái dương đều đau, “Ừ nhận thì nhận đi, mà ít ra phải ghi hình sao cho tốt chứ!! Chương trình này có bốn đôi, đáng lẽ câu chuyện của hai người lúc nào cũng phải là tâm điểm mới đúng!!! Kết quả thì sao đây?!”

Mỗi lần phát bực là Mục Gia Ngôn lại vô thức lớn tiếng, lúc này cũng vậy: “Trên đường về nước tôi đã xem tập một rồi, ba đôi kia đôi nào cũng ân ái ái ái! Chỉ có hai người! Duy chỉ hai người là hết như lần đầu gặp mặt! Độ ăn ý thì không có, tổ hậu kì còn gượng gượng cho hai người mấy đoạn đối thoại còn đơ hơn cả quảng cáo! Nói thật đi, có phải cậu đã góp phần lên ý tưởng nội dung cho cái kịch bản của hai người không vậy? Định lót đường trước cho việc ly hôn à?”

Từ lúc phát sóng tới nay, Hàn Thời bị fan của đối thủ mình suốt ngày chế giễu, fan của Lịch Phong cũng mắng cậu làm cậu cực kì ảm ức. Bây giờ còn bị Mục Gia Ngôn nổi điên lên giáo huấn nữa, Hàn Thời sao mà nhịn nổi, cái tính cậu ầm lên bộc phát ra: “Bây giờ anh muốn em làm sao?! Em cũng muốn nở mày nở mặt lắm chứ! Nhưng anh không thấy nội dung của tập 1 à? Vì tránh fan hâm mộ mà đoàn quay dẫn tụi em lên cái miếu Quan Âm gì gì trên núi mà đến chim còn không thèm ị ấy! Vô miếu quay thì làm cái trò gì? Cầu Quan Thế Âm ban con à?!”

“Cậu!!” Mục Gia Ngôn tức giận bứt tóc, trong lòng không ngừng thầm nhủ mình không nên nói lý với kẻ ngốc, đành phải nhấn nhĩn khuyên bảo, “Vậy sao em không thân thiết hơn với Lịch Phong một chút?! Không yêu thì sao chứ? Em không thể diễn à?”

“Em diễn dở anh biết mà!” So với Mục Gia Ngôn thì Hàn Thời còn nóng nảy hơn, bao nhiêu oán thán liền quyết định xả ra hết, “Em đã nói từ lâu là em muốn mời thầy giáo về dạy em. Chính anh nói là không cần phí thời gian chứ à!”

Cậu phả một hơi khói thuốc, càng nghĩ lại càng giận: “Tại anh hết! Không thèm đầu tư không thèm bồi dưỡng em! Cái này không cho quay cái kia không cho nhận! Còn hạn chế cả hình tượng trường thành của em nữa! Nếu không hả... Ông đây đã sớm bỏ xa tên Vụ Bản kia tận hai con đường rồi!”

Vụ Bản – một tài năng trẻ đang lên, là đàn em khóa dưới của Lịch Phong. Bởi vì số người trẻ tuổi có thể thân thiết với Lịch Phong không nhiều, thế nên kết quả hiển nhiên là — cậu ta trở thành đối thủ (trong tưởng tượng) của Hàn Thời.

“Anh đã nói với cậu không biết bao nhiêu lần, Vụ Bản là một thằng cực kì thẳng, mà nếu như nó không thẳng...” Mục Gia Ngôn đang rất là phiền, nên nói năng cũng chẳng để ý chừng mực: “Nếu Lịch Phong có thích cậu ta thật, thì cũng đâu phải chuyện của em?”

Hàn Thời ngẹn lời.

Mục Gia Ngôn nói không sai – Lịch Phong yêu thích ai, cũng không phải chuyện của cậu.

Thấy mặt cậu tối sầm đi, Mục Gia Ngôn mới chợt nhận ra là mình đã quá lời, đành lúng túng ngậm miệng. Ngồi xuống một chốc, hắn ngượng ngùng nói: “Chuyện này... Em còn thích Lịch Phong à?”

Hàn Thời trầm mặc, im lặng không đáp.

Mặc dù cưới nhau đã ba năm, nhưng theo Mục Gia Ngôn biết thì đến tận bây giờ, Lịch Phong và Hàn Thời vẫn chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa.

Có rất ít người biết – thực ra hôn nhân của hai người chỉ là hôn nhân hợp đồng. Ba năm qua, đừng nói là tình cảm, kể cả tình bạn cũng còn có giới hạn, thời gian gặp nhau ít đến thấy thương.

Lịch Phong đức cao trọng vọng, là diễn viên được đào tạo chuyên nghiệp. Năm nay hai mươi chín tuổi, đang là người dẫn đầu nền công nghiệp phim ảnh, đóng phim thì nổi tiếng khỏi bàn. Một năm hết ba trăm ngày là ở phim trường, tin tức thì lúc nào cũng là giải thưởng tại lễ trao giải này hay giải đầu tiên ở một lễ trao giải khác. Tính tình lạnh lùng ít nói, bạn bè trong giới giải trí không nhiều lắm, từng xuất thân tại một trường diễn xuất thấp.

Hàn Thời thì ngược lại... Một gương mặt trẻ đang lên, vừa mới hai mươi ba tuổi, tràn đầy sức sống, có thể đóng phim, có thể đi hát. Quanh năm trà trộn trong các đoàn phim lớn, hát bài này quay phim kia, hoàn toàn dựa vào khuôn mặt trời phú để sinh tồn trong giới.

Một đôi như vậy... Mục Gia Ngôn thâm thở dài – Lịch Phong chướng mắt Hàn Thời cũng là chuyện có thể thông cảm được.

Vốn là không có tình cảm, hai bên còn không hiểu nhau, đi quay cùng nhau có gượng gạo cũng là chuyện dễ hiểu.

Mà thật ra, năm đó chính Mục Gia Ngôn đã làm mai cho bọn họ.

Năm đó, Hàn Thời vừa tốt nghiệp thì bị cha cậu – cũng là ông chủ của công ty này – vứt cho Mục Gia Ngôn. Ông chủ bảo hẳn phải kiếm việc làm cho Hàn Thời, làm cho cậu càng hot càng tốt.

Muốn có tiếng thì dựa vào PR, nhưng muốn nổi tiếng thì phải nhờ vào số trời. Lúc đó Hàn Thời đã hai mươi tuổi, đại học thì lại học kinh tế, muốn bồi dưỡng cậu cũng không còn kịp nữa. Mà bây giờ huấn luyện tốc độ cao thì Hàn thiếu gia lại chịu không nổi, cậu mà có sút mẻ gì thì Mục Gia Ngôn không biết lấy gì mà đền. Không còn cách nào khác, vì để tên tuổi Hàn Thời trở thành tâm điểm trên các trang báo, Mục Gia Ngôn quyết định mạo hiểm chọn con đường “cưới vợ gả chồng” cho cậu.

Dĩ nhiên là Mục Gia Ngôn không dám quyết định chuyện hôn nhân thực sự của Hàn Thời. Hắn đã bàn bạc trước với cậu là chỉ cưới trong ba năm, đợi cậu kiếm đủ danh tiếng rồi thì chia tay. Sau đó thì mạnh ai nấy sống, vui vẻ hòa đồng không nói xấu nhau.

Hắn định tìm cho Hàn Thời một người đang khá nổi ở công ty khác, nhưng “dê con” Hàn Thời mới sanh không sợ cạp, ai cũng không chịu, chết sống chỉ muốn cưới Lịch Phong. Mục Gia Ngôn bị cậu lắm nhảm đến mức suýt chút là bỏ cuộc không dám làm nữa.

Lịch Phong à – gia thế lai lịch đều có đủ, lúc đó đã cầm mấy cái cúp vàng điện ảnh ở nước ngoài rồi. Coi như xu hướng tình dục phù hợp đi, thì Mục Gia Ngôn cũng không tin rằng Lịch Phong sẽ dễ dàng chấp nhận Hàn Thời.

Nhưng không biết có phải số trời hay không mà anh trai của Hàn Thời và Lịch Phong lại có quen biết, còn Mục Gia Ngôn lại là bạn đại học của anh nên hẳn đã dựa vào chút quan hệ này để liên lạc với Lịch Phong.

Thế mà Hàn Thời lại gặp may – lúc đó, vì mới công khai khuynh hướng giới tính của mình nên Lịch Phong bị đồn thổi rất nhiều với một người mẫu nam trong ngành. Trước giờ Lịch Phong rất ghét mấy chuyện nhảm nhí này nên rất muốn tìm cho mình một tấm lá chắn, công ty cũng đang muốn anh đổi mới hình tượng nên Lịch Phong đã đồng ý không chút do dự.

Nhưng cũng chỉ có thế.

Quả nhiên, cuộc sống sau đó của Lịch Phong yên bình hơn rất nhiều. Năm đầu tiên công khai, với danh phận là một người đã có gia đình, Lịch Phong danh chính ngôn thuận cắt đuôi được rất nhiều người muốn tiếp cận anh với ý đồ xấu và những tin đồn nhảm, dập tan hết những scandal lúc anh đi quay phim ở nước ngoài mười lăm tháng. Khoảng thời gian đó anh về nước rất ít, vất vả lắm mới quay xong phim thì lại lập

tức tuyên bố từ giờ mình sẽ kiêm cả nghề đạo diễn, tự quay tự diễn luôn. Bao nhiêu là việc từ xem xét kịch bản, tuyển chọn diễn viên rồi quay phim các kiểu, hầu như Lịch Phong không rời khỏi trường quay.

Ba năm nay, mỗi lần Lịch Phong và Hàn Thời có làm gì cùng nhau thì hơn một nửa là do công ty và người đại diện lên lịch cho, rồi tự bọn họ ra thông báo này nọ hết thấy.

Mà trong ba năm qua, Hàn Thời cũng lẫn qua lộn lại một cách rất xuất sắc, tuy lúc mới vào nghề là dựa vào danh tiếng của Lịch Phong, nhưng vì ngoại hình của cậu quá xuất chúng, lại thêm cái khí chất thiếu gia lưu manh trời sinh nữa nên ai cũng yêu thích cậu, nhờ thế mà cũng coi như là bước vào hàng ngũ diễn viên trẻ triển vọng. Nửa năm trở lại đây, mức độ nổi tiếng đã có thể đuổi kịp, thậm chí là vượt qua cái dớp mang tên “ăn bám Lịch Phong” kia.

Trong ba năm, theo như thỏa thuận, hai bên đều đạt được điều mình muốn. Có thể nâng tiểu thiếu gia họ Hàn kia lên đến mức này, người đại diện Mục Gia Ngôn cũng thấy bản thân... không làm ông chủ thất vọng một chút nào. Chuyện ly dị của hai người đang được hấn chuẩn bị rất tốt, không ngờ Hàn Thời lại tặng hấn một món quà lớn thế này đây...

Mục Gia Ngôn nén giận – thực ra thì anh hiểu tại sao Hàn Thời lại hành động thiếu suy nghĩ như vậy.

Trước khi kí hợp đồng với cậu, Mục Gia Ngôn đã nghe người ta nói là — con trai của ông chủ thích vị ảnh đế kia lâu lắm rồi, từ hồi còn trẻ người non dạ kia. Nghe nói cậu ta còn bỏ ra mấy tháng liền để lén lút thăm dò đoàn phim của đại thần nhà mình nữa, nhưng cuối cùng lại không thu được kết quả gì.

Tin đồn thì thật thật giả giả, ông chủ đâu chỉ có một người con trai, nên Mục Gia Ngôn cũng không nghĩ là thật. Qua hai năm làm việc chung với Hàn Thời, hấn mới mơ hồ nhận ra – cậu trai si tình kia đúng thật là Hàn thiếu gia.

Thầm mèn người ta à, cũng dễ hiểu thôi.

Tính toán thời gian thì chuyện này đúng là thật, lúc đó Hàn Thời chắc chừng mười bảy, mười tám tuổi.

Ngẫm lại thì, Hàn Thời chịu được đến hôm nay cũng không dễ dàng gì. Không phải Mục Gia Ngôn không muốn giúp cậu, mà cậu và Lịch Phong thật sự gặp nhau quá ít, không hề có cơ hội làm gì cả. Lịch Phong còn nổi tiếng là lạnh lùng cấm dục nữa chứ, Mục Gia Ngôn là bạn học cũ của Lịch Phong đây mà còn không dám nói chuyện hay ôn chuyện cũ gì, đừng nói là bàn luận với anh ta về mấy việc này.

Mục Gia Ngôn không muốn Hàn Thời phí thời gian vô ích, thở dài nói: “Cần gì phải làm như vậy? Chắc chắn Lịch Phong đã nhìn ra là em thích anh ta. Đến phút cuối cùng rồi mà còn làm mấy chuyện như thế, không sợ sau này ly dị rồi gặp nhau sẽ khó xử à?”

“Khó xử cái gì!” Hàn Thời lại đốt một điếu thuốc, “Trước giờ em theo đuổi anh ấy rất kín đáo, cũng hay trốn ảnh nữa, chắc ảnh còn không biết em là ai. Bây giờ sắp ly hôn rồi, chơi lớn một lần đi... Dù anh ấy không thích em thì cũng phải giả bộ thích trước ống kính, em tự chơi tự vui được rồi.”

Mục Gia Ngôn nghe vậy thì đành chịu, đột nhiên nhớ ra gì đó, nhíu mày nói: “Mà... Lịch Phong đồng ý sao? Cậu bỏ thuốc anh ta à?”

Hàn Thời là một đứa ngốc, Mục Gia Ngôn hầu hạ tên thiếu gia này đã ba năm rồi nên anh rất rõ, nhưng không lẽ Lịch Phong cũng bị ngốc à!?

Mục Gia Ngôn nghĩ mãi cũng không thông: “Rốt cuộc hai người đã nói gì với nhau vậy?”

“Em... Em gọi cho anh ấy, nói là gần đây độ phủ sóng của em không được cao cho lắm. Hồi anh ấy trước khi ly hôn có thể giúp em một lần không.” Hai mắt Hàn Thời lóe lên, bắt đầu úp mở, “Em nói với anh... Nếu ảnh chấp nhận em, em... ảnh muốn làm gì em cũng được. Em có thể làm bạn giường với ảnh, bỏ việc một tháng đi theo đoàn phim của ảnh cũng được.”

“Cậu bày trò đến thế vẫn chưa đủ sao?” Da mặt quá dày của Hàn Thời làm Mục Gia Ngôn hoảng hốt, chỉ biết ghen hòng nhìn cậu trân trối, “Bất người ta tham gia chương trình thực tế chung, còn đòi ngủ với người ta nữa? Không sợ sương quá lẩn ra chết luôn hả?”

Hàn Thời mấp má môi dưới, gương mặt trắng nõn hơi ửng đỏ lên.

Mục Gia Ngôn giật mình, chẳng lẽ Lịch Phong đồng ý rồi?

Hắn nhìn cậu chăm chăm, thật ra trong lòng lại có chút mong đợi. Mối dưới Hàn Thời lại giật giật, cuối cùng vẫn im lặng không nói.

Mục Gia Ngôn nhìn vậy lại thấy tức. Bình thường mỗi lần Hàn Thời nói gì trước truyền thông hay ống kính là hắn phải làm mọi cách để ngăn chặn cái tên ngốc này; bây giờ cho nói lại giả bộ ngây thơ!

Từ lúc còn đi học, Lịch Phong đã là một con người nghiêm túc đến phát sợ rồi. Bạn bè kéo đến quán ăn đêm thì anh luôn ngồi một mình, không uống rượu không nói chuyện. Mục Gia Ngôn không thể tưởng tượng ra hình ảnh anh ta và Hàn Thời thân thiết với nhau.

Nhưng nếu đây là sự thật...

Trước giờ là vì Lịch Phong và Hàn Thời ít qua lại với nhau, thành tựu cũng chênh lệch quá nhiều nên bị người đời ném đá. Ở chương trình mới này, cũng do Lịch Phong quá lạnh lùng nên Hàn Thời mới bị chế giễu đến không góc đầu lên được như vậy. Mấy người châm chọc Hàn Thời và Lịch Phong còn đang ngóng cổ lên chờ xem trò hay nữa kìa. Thôi bây giờ cứ để hai người sóng bước cùng nhau trên truyền hình đi, biết đâu lại có thể giúp Hàn Thời thoát khỏi tình huống xấu hổ này, khiến người ta nghĩ là Lịch Phong rất thích cậu. Còn mấy người kia thì cứ coi như là khẩu nghiệp họ thôi, chờ đến lúc đó xem khuôn mặt bọn họ thế nào.

Trong đầu Mục Gia Ngôn đã triển khai ra vài phương hướng rồi, càng nghĩ càng thấy hay. Hắn ngứa ngáy không nhịn được nữa, liền truy hỏi: “Anh ta đồng ý thật à? Nói mau! Đồng ý hay không? Đồng ý hay không?!”

Hàn Thời bị Mục Gia Ngôn hỏi đến phiền, đành đen mặt đáp: “Không. Anh ấy nói quay chương trình thực tế thì OK, ảnh sẽ sắp xếp lại lịch làm việc để tham gia, còn bạn giường thì không cần.”

Mục Gia Ngôn cạ lời, cảm tưởng như “tôi đã biết là thế mà” (´) Gạ chịch thất bại sẽ rất ghen ghét đó, Mục ca ca à anh thông cảm cho em nó nhé...

– Hết chương 1 –

2. Chương 2

“Thôi quên đi... anh không muốn nghe cậu nói chuyện này nữa. Mai có lịch quay đúng không? Cậu xem làm sao cứu vãn được tình hình thì liệu mà làm đi...” Hàn Thời chưa kịp phản bác thì Mục Gia Ngôn đã nhanh chóng chặn đầu trước, “Đừng có nói với anh là cậu không biết diễn! Cậu diễn không hề tệ, Lịch Phong không quan tâm cậu thì cậu chủ động đi, anh ta có thể đẩy cậu ra trước ống kính sao? Không có kinh nghiệm thì đi mà học hỏi người khác, xem lúc nào cần phải lau mồ hôi cho người ta, lúc nào nên dứt người ta ăn, lúc nào nên đòi người ta hôn, lúc... Cậu?”

Nhìn gương mặt đỏ ửng lúng túng của Hàn Thời, Mục Gia Ngôn lại thấy lửa giận tăng lên ngàn ngạt: “Xấu hổ cái m* gì! Cặp đôi người Ý quay chung với cậu hôn môi không biết bao nhiêu lần! Còn đôi vận động viên kia thì như sợ người khác không biết họ yêu nhau ấy, chương trình không cắt một cảnh quay nào của họ luôn! Khán giả ngồi xem la hét không ngừng! Hai người thì sao? Hai người hả! Lúc leo núi Lịch Phong chỉ chủ động nắm tay cậu một chút thôi, mà m* nó cậu né như anh ta sắp giết cậu vậy!”

“Anh có giỏi thì đi mà làm!” Hàn Thời ghét nhất là bị Mục Gia Ngôn mắng, nên cậu cãi lại còn lớn tiếng hơn: “Anh biết cái núi kia bao nhiêu không? Lúc đó ông đây mệt tưởng chết luôn rồi, đầu óc thì đình trệ! Lần đầu tiên anh ấy nắm tay đó, ông đây sao mà bình tĩnh được! Lần sau! Lần sau anh ấy còn nắm nữa thì anh sẽ được chứng kiến cảnh tượng mười ngón tay đan chặt, sau đó là một nụ hôn chuẩn kiểu Pháp luôn, được chưa?!”

“Cậu đúng là chả hiểu gì về tình cảm hết!” Mục Gia Ngôn hoàn toàn bó tay, “Một chút lãng mạn trong tình yêu cũng không biết! Cậu không hiểu mấu chốt vấn đề đúng không? Không nhất thiết phải làm mấy hành động như vậy! Lúc chỉ có mình hai người này, kéo kéo tay ôm thắt lưng một chút bộ khó lắm sao?”

Hàn Thời giật mình, tưởng tượng một hồi thì chợt thấy sợ hãi, lùi sâu vào ghế sofa: “Em, em chủ động táy máy tay chân với anh ấy? Anh đánh em thì sao? Mà anh ấy cũng không thích em...”

“Cậu...” Mục Gia Ngôn khó thở hết sức, “Lịch Phong lạnh lùng chứ không bạo lực, sao lại đánh cậu... Hơn nữa, không phải như cậu nghĩ đâu, anh ta mà không thích cậu thì cũng chẳng thèm bỏ thời gian đi tham gia chương trình với cậu làm gì.”

Hàn Thời ngẫm nghĩ một hồi, do dự đáp: “Biết rồi...Em sẽ chủ động.”

Mục Gia Ngôn vẫn nghĩ là Hàn Thời chả dám làm gì đâu. Hắn cũng định liên lạc với Lịch Phong, nhờ anh ta giúp một tay, bảo anh ta nên tỏ ra thích Hàn Thời một chút. Nhưng nghĩ lại thì trước giờ Lịch Phong chưa từng tham gia chương trình thực tế nên cũng không có kinh nghiệm, trong thời gian ngắn sẽ không thể chu toàn mọi thứ được, nếu làm không tốt có khi còn bị phản tác dụng nữa. Không còn cách nào khác, hắn đành phải kích thích Hàn Thời: “Cậu nghĩ kĩ xem... Sắp qua ba năm rồi, cứ coi như quay chương trình này thì cậu vẫn còn mấy tháng nữa mới ly dị đi, nhưng sau này cậu có muốn danh chính ngôn thuận dụ dỗ Lịch Phong thì cũng không còn cơ hội nữa.”

Trông mắt Hàn Thời giật giật, Mục Gia Ngôn không ngừng cố gắng: “Chính thức ly hôn rồi thì dù ở trong nước hay nước ngoài, chỉ cần đầu óc ban tổ chức không bị nước vào thì các hoạt động về sau của cậu và Lịch Phong sẽ hầu như không trùng nhau, không bao giờ ở cùng một nơi. Đến lúc đó đừng nói là nắm tay, cậu muốn nhìn mặt anh ta cũng khó nữa.”

Hàn Thời nhú mày, buồn bực xua tay: “Biết rồi!”

Hôm sau, Hàn Thời xuất phát sớm, lên xe đến địa điểm quay cùng với trợ lý của mình.

Trong xe, Hàn Thời tháo kính râm và khẩu trang xuống, mở điện thoại lên, đen mặt đọc qua tin tức về mình ngày hôm nay.

Đạo diễn đi theo Hàn Thời đang rất lúng túng.

Thường thì vào ngày đầu tiên đi quay, tổ quay của mấy cặp đôi kia ai cũng nóng lòng dậy từ sớm để bắt đầu thu hình. Chỉ có Hàn Thời và Lịch Phong là không ghi hình trước khi lên xe, không những vậy còn đi từ hai địa điểm khác nhau đến. Lâu lâu một lần thì không nói, nhưng lần nào cũng vậy, hơn một nửa tổ quay của hai người đều biết chắc là cả hai đang sống riêng.

Mới hôm qua thôi, không biết ai đã truyền chuyện này ra ngoài mà các diễn đàn trên mạng lại được một phen sôi nổi. Fan hâm mộ của Hàn Thời điên cuồng post bài, nỗ lực giải thích là chỉ do Lịch Phong trong nóng ngoài lạnh thôi, tiếc là lực lượng của họ không đủ mạnh. Antifan của Hàn Thời thì được một đêm cuồng hoan – khứu giác nhạy bén của bọn họ cảm giác được Lịch Phong chính là nỗi đau thầm kín của Hàn Thời, liền liều mạng thêm dầu vào lửa, tung không biết bao nhiêu tin đồn bịa đặt.

Hàn Thời tiện tay mở một bài post...

[Đau lòng Lịch Phong quá, vì là GAY nên mới cưới Hàn Thời đúng không?! Lịch Phong là một nghệ sĩ, còn Hàn Thời là cái thá gì? Cưới xong chán nhau là chuyện sớm muộn thôi.]

[Đau lòng +1, trong giới thiếu gì người thích anh ấy?! Tìm ai không tìm lại tìm một cái bình hoa bên bĩ như Hàn Thời chứ? Diễn xuất như rác, tình tình thì khó ưa.]

[Biết bao nhiêu người thích Lịch đại thần! Hồi trước nghe nói anh ấy có một đàn em rất sùng bái mình đúng không?]

[Vưu Bân? Hình như là thẳng nam mà? Kĩ năng diễn xuất của người này không tệ, chỉ là không được PR nhiều nên tài nguyên không đủ thôi. Ai như Hàn thiếu gia, chỉ cần gương mặt là có cả đồng tài nguyên đợi cậu ta lựa chọn]

[Tài nguyên tốt thì có ích gì? Không xứng thì mãi mãi không xứng, Lịch đại thần cũng chưa bao giờ đụng tới mấy cái tài nguyên rác rưởi của Hàn Thời.]

“Cái này...” Tiểu Trương – trợ lý của Hàn Thời sốt ruột nhìn cậu, sợ Hàn Thời tức giận thì lát nữa lại ảnh hưởng đến chất lượng ghi hình. Y mở một chai nước ra đưa cho cậu, gượng cười nói: “Anh nói hôm qua ngủ trễ đúng không? Giờ anh ngủ một xíu đi, không lát nữa trạng thái lại không tốt, đừng dùng điện thoại nữa.”

Hàn Thời đang rất buồn bực, cầm chai nước lên uống hai ngụm. Cậu muốn tắt máy lắm, nhưng lại không nhịn được mà mở post vừa nảy ra xem tiếp.

[Lầu trên +1, Lịch đại thần của chúng ta không cần dựa dẫm vào đồng tài nguyên rác rưởi đó. Người nào dựa dẫm người nào, ai sáng suốt một chút là nhìn ra được ngay.]

[Yên chí đi, hai người bọn họ không còn lâu nữa đâu. Xem chương trình thì biết, hai chữ “thờ ơ” đã viết trên mặt Lịch đại thần rồi kìa. Hôm nay ở riêng, mai một ly hôn thôi.]

[Mong cho chia tay đi. Ba năm qua tôi nghĩ Lịch Phong cũng chán lắm rồi. Nghe nói làm thụ thời gian dài sẽ rất XXXXX! Chắc chắn Hàn Thời đã XXXX từ lâu rồi...]

“... M* các người chứ lỏng.” Không biết là Hàn thiếu gia lại bị chọc tức hay là xấu hổ nữa rồi, gương mặt đột nhiên đỏ lên. Cậu quăng điện thoại đi, ngửa đầu uống hết nửa chai nước lạnh. Môi khẽ động, rồi lại hùng hổ đeo kính râm lên, không thèm đọc tin tức nữa.

Vì mấy chữ chấn động vừa rồi của cậu mà đạo diễn ngồi bên gần ra nửa ngày, cố gắng không phát ra âm thanh, chỉ dám đoán già đoán non trong lòng.

Đi được nửa đường, xe xóc nảy mạnh làm Hàn Thời bực bội tỉnh dậy, sờ sờ túi áo, lấy một điều thuốc ra. Đạo diễn thấy cơ hội đến thì cười cười mở miệng: “Hôm nay chúng ta quay ở nông thôn nên đi hơi xa, mong cậu Hàn thông cảm.”

Hàn Thời im lặng gật đầu – để tránh fan hâm mộ nên địa điểm quay không phải ở nước ngoài thì sẽ là ở trong rừng núi sâu thẳm nào đó...

“Thời tiết không được đẹp lắm, ở trường quay của chúng ta còn đang mưa, nhưng tổ quay đã chuẩn bị cho phần phỏng vấn riêng từ sáng rồi, lát nữa chúng ta đến có thể quay phỏng vấn trước.” Đạo diễn đi theo cúi đầu nhìn đồng hồ, thuận miệng nói: “Hôm nay cậu Lịch bận nên tới trễ một tiếng, hôm qua cậu ấy đã quay phỏng vấn riêng tại nhà rồi.”

Hàn Thời đã quen với việc người khác báo lịch trình của Lịch Phong cho mình nên cũng không mấy để ý: “Phỏng vấn gì? Hỏi chuyện gì?”

“À...” Đạo diễn chột hột hận vì đã nói quá nhiều, bèn lấp liếm: “Mấy thứ fan hâm mộ hay hỏi thôi, hỏi vài câu... Kiểu đối phương thích gì chẳng hạn.”

Hàn Thời thầm chữi thề trong lòng: “Anh ấy...”

“Đại khái là đáp đúng hết...” Đạo diễn đi theo lúng túng nói: “Chỉ có... chuyện về sinh nhật của cậu, thích màu sắc nào nhất gì gì đó, cậu Lịch không trả lời.”

Hàn Thời cười một cái tự giễu, cúi đầu hút thuốc, không hỏi nữa.

Nửa tiếng sau, cuối cùng đoàn xe cũng đến trường quay. Sau khi được sự cho phép của Hàn Thời, đạo diễn mới dám bấm máy. Trước khi xuống xe, Hàn Thời nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm trạng của mình, sửa lại đầu tóc, dẹp cái bản mặt đen thui này giờ sang một bên. Cậu xoay người nhìn ống kính, nháy mắt một cái, lập tức mê hoặc hết tổ nhân viên đang ghi hình.

Hàn Thời đi cùng mọi người vào khu làng nghỉ dưỡng – nơi tổ quay phim đã chuẩn bị sẵn. Đến nơi thì đã có một đôi tình nhân đang đứng đó phỏng vấn rồi. Hàn Thời đứng nhìn học hỏi một lát, cảm thấy việc này cũng không có gì khó.

Tổ quay phim không dám để Hàn Thời chờ lâu. Cậu đợi một chút là đã được gọi tới, bọn họ còn gọi cả người của tổ ánh sáng đến điều chỉnh lại đèn nữa.

MC nam mở màn bằng vài câu nói, sau đó uyển chuyển mở lời: “Sau khi tập 1 được phát sóng thì trên mạng có rất nhiều ý kiến trái chiều, cậu nghĩ như thế nào về việc này?”

“Vịt con” Hàn Thời sắp bị luột rồi mà vẫn mạnh miệng: “Bình thường, mỗi người đều có cách thể hiện tình yêu khác nhau.”

MC cười cười: “Ồ, vậy Lịch Phong hẳn là một người không giỏi biểu đạt trong tình yêu.... Tiếp đến, chúng tôi có mười vấn đề riêng tư nho nhỏ! Tất cả đều là câu hỏi của người hâm mộ, chúng tôi đã chọn ra mười câu được hỏi nhiều nhất. Câu đầu tiên: Cậu và Lịch Phong, là ai theo đuổi ai vậy?”

Hàn Thời nhớ lại thời trẻ của mình, đáp: “Tôi theo đuổi anh ấy.”

“Wow!” MC ngạc nhiên, tiếp tục hỏi: “Câu thứ hai: Hai người đã đi tuần trăng mật ở đâu?”

Hàn Thời thuận miệng nói đại ra một địa điểm du lịch.

“Trong cuộc sống, người kia có làm vài hành động nhỏ gì khiến cậu rất cảm động không?”

Hàn Thời sắp đông cứng rồi, cậu nhớ lại lúc mình mới tới đã nghe được đôi tình nhân kia trả lời câu này, không biết xấu hổ mà nói lại y chang: “Nửa đêm rời giường lấy nước nóng cho tôi.”

Gương mặt của MC cũng đỏ ra, nhưng lại không dám nói gì. Vừa rồi cô gái kia nói như vậy là vì tới kì kinh khó chịu, ông xã mới nửa đêm đi lấy nước nóng cho cô.

“À... Lịch Phong thật biết quan tâm. ” MC cúi đầu xem câu hỏi, rồi nói tiếp: “Sinh nhật của Lịch Phong là ngày mấy?”

“12 tháng 12.”

“Bộ phim Lịch Phong thích nhất?”

“”

....

“Mấy câu hỏi tiếp theo hơi nhạy cảm một chút, nhưng cậu yên tâm, nội dung hoàn toàn phù hợp để phát sóng trong chương trình của chúng tôi.” MC tiện thể quảng cáo vài câu rồi hỏi: “Ai cũng cảm thấy Lịch Phong là một người rất ngay thẳng và khó gần. Nhưng có phải lúc riêng tư chỉ có hai người thì anh ấy rất thân mật, rất tốt với cậu không?”

Hàn Thời chần chờ một lát, định trả lời đại cho qua, nhưng lại nghĩ đến đám antifa đang chờ sẵn trên mạng, liền mạnh miệng nói: “Đúng vậy, anh ấy rất tốt với tôi.”

MC cười nói: “Lúc chỉ có hai người thì có thường hôn môi không?”

“Có... thường xuyên.” Hai lỗ tai Hàn Thời dần đỏ lên, “Anh ấy... thích hôn tôi.”

“Ồ!” MC không ngờ Hàn Thời lại phối hợp như vậy, nhìn nhanh qua kịch bản rồi mập mờ nói: “Mọi người ai cũng biết là cậu và Lịch Phong rất thân cận. Xin hỏi... hai người có hay “ở cùng nhau” không?”

Hàn Thời nhìn nụ cười đầy thâm thúy của vị MC kia, tự nhiên mà hiểu “ở cùng nhau” nghĩa là gì.

“À...” Cậu ho khan một tiếng, thấp giọng nói: “Cũng thường xuyên...”

MC nở nụ cười, vẻ mặt thông cảm: “Đúng vậy... Vợ chồng trẻ mà, chuyện này cũng bình thường thôi. Còn một câu nữa, tôi hỏi được chứ?”

Hàn Thời đỏ mặt xua xua tay ý bảo MC nhanh nói đi.

“Chúng tôi không tài nào tưởng tượng được...” Vẻ mặt nam MC vô cùng tò mò: “Không biết lúc làm mấy chuyện riêng tư thì Lịch Phong biểu hiện thế nào? À, câu này cùng chủ đề với câu trên đó, lúc cậu và Lịch Phong “ở cùng nhau” thì anh ấy rất dịu dàng phải không?”

Cổ Hàn Thời đỏ bừng, cả người không thể thả lỏng được nữa, nhưng vẫn cố chấp nói: “Đúng vậy, rất dịu dàng.”

MC buồn cười tiếp lời: “Tốt quá! Đã xong mười câu hỏi rồi, cậu có thể nghỉ ngơi cùng Lịch Phong một chút.”

Hàn Thời sững sốt, rồi quay lại.

Không biết Lịch Phong đã tới từ lúc nào, đang ngồi trên ghế đằng sau nhìn Hàn Thời ở phía xa xa.

Hàn Thời nhớ lại những lời mình vừa nói, khuôn mặt lập tức đỏ bừng.

Bà m* nó Lịch Phong đến đây từ lúc nào vậy a a a a a a a a a a.....!!!!!!!!!!!!!!

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Nhiệm vụ hôm nay là — hai vợ chồng phải tách ra, mỗi người phải hoàn thành một công việc riêng được giao!” Sau khi sắp xếp chỗ ở cho từng cặp đôi trong làng nghỉ dưỡng, MC nam cười tủm tỉm phát cho mỗi người một tấm thẻ nhiệm vụ.

Sau cơn mưa trời lại sáng, phỏng vấn cũng xong hết rồi, các khách quý thay phiên nhau được mời đến phòng tiếp khách trong làng.

Hàn Thời xấu hổ đỏ bừng mặt, ánh mắt thì mơ mơ màng màng, không biết tâm trí đã bay đến tận đâu, đi cả một quãng đường cũng không dám nhìn Lịch Phong.

May mà nhiệm vụ kì này hai vợ chồng phải tách ra làm riêng, chỉ chạm mặt nhau một lát thôi. Sau đó, hai người bị đạo diễn riêng của mình dẫn tới hai chỗ khác nhau.

Đạo diễn của Hàn Thời không biết tại sao Hàn thiếu gia lại mất hứng, cứ thấp thỏm như đang đi trên lớp băng mỏng có thể nứt bất kì lúc nào vậy, đi nhận nhiệm vụ cùng cậu mà chẳng dám nói một tiếng. Mãi đến khi tới địa điểm rút thăm, ông mới lấy hết can đảm để giới thiệu: “Chủ đề hôm nay của chúng ta là... làm người kia ngạc nhiên và hạnh phúc.”

Hàn Thời vẫn chưa thoát khỏi chuyện vừa rồi, đỏ mặt lớn giọng hỏi: “Ngạc nhiên vui mừng gì cơ?”

“Mỗi người sẽ rút thăm một công việc, làm trong một ngày. Sau khi hoàn thành thì sẽ căn cứ vào thành quả của mỗi người mà trả lương. Cậu muốn tiêu chỗ tiền này thế nào cũng được.” Vị đạo diễn âm thầm suy đoán ý nghĩ của Hàn Thời, thận trọng đề nghị: “Có thể dùng để mua quà cho người yêu cũng được.”

Hàn Thời giật mình.

Tổ chức tác yêu cầu rất nghiêm ngặt, vì hiệu quả của chương trình nên trong lúc ghi hình, các nghệ sĩ không được sử dụng tiền của mình. Lần trước khi đi miếu Quan Âm, Hàn Thời muốn mua cho Lịch Phong một cái bùa bình an nhưng không thể được, lần này thì...

Hàn Thời hơi hơi mong đợi: “Lịch Phong... Anh ấy cũng mua cho tôi à?”

“Chắc là vậy đấy!” Đạo diễn vô cùng phối hợp để Hàn Thời yên tâm lại, còn nhiệt tình đề xuất: “Trong làng du lịch này có rất nhiều vật lưu niệm để mua! Đương nhiên, nếu cậu không có ý tưởng gì độc đáo thì có thể đi mua trong thôn, nghe nói hàng thủ công mỹ nghệ ở đây nhiều lắm, chắc chắn có thứ đáng để bỏ tiền ra mua. Mua một món tặng cho Lịch Phong làm kỷ niệm!”

Hàn Thời hơi lưỡng lự, lấy kính râm xuống, hỏi: “Ở đây có bán pháo hoa không?”

Đối phương không kịp phản ứng, Hàn Thời nói tiếp: “Tôi... tôi muốn mua pháo hoa, buổi tối đốt.”

Đạo diễn không hiểu sao suy nghĩ của Hàn Thời lại bay xa đến như vậy, người quay phim bên cạnh lại đột nhiên hiểu ra, cười cười nhắc nhở: “Phim mới của Lịch Phong sắp công chiếu đó.”

Đạo diễn giật mình bừng tỉnh, thầm khen Hàn Thời đúng là có kinh nghiệm PR phong phú! Mua pháo hoa về buổi tối đốt, vừa lãng mạn để nâng cao tỷ lệ người xem cho chương trình, vừa quảng bá luôn cho phim mới của Lịch Phong! Ông vội cười khích lệ: “Đúng đúng đúng! Ý tưởng hay lắm, chắc chắn ở đây có bán pháo hoa. Hàn Thời cậu cố gắng lên, làm xong việc lãnh lương là có tiền đi mua rồi!”

Khỏe miệng Hàn Thời khẽ nhếch lên, trong lòng cực kì đắc ý.

Để xem tập này chiếu rồi thì còn ai dám nói cậu và Lịch Phong không lãng mạn nữa không?

Nghĩ vậy, tâm trạng Hàn Thời cũng phấn chấn hơn, trên đường đi nhận nhiệm vụ còn huýt sáo nữa chứ. Cậu cũng thầm tính toán xem tối nay đốt pháo hoa với Lịch Phong thì nên nói những gì, cho đến lúc cậu rút được công việc của mình ngày hôm nay...

“Làm lao động phổ thông với thợ gạch trong thôn...” Sắc mặt Hàn Thời không hề thay đổi, đọc từng chữ một: “Dời gạch từ xe tải đến giàn giáo, một viên trả thù lao 7 đồng 5 xu, làm bể gạch thì đền bù một viên 5 xu.”

Bảy tám nhân viên đi theo: “...”

Hàn Thời nhìn đạo diễn, uể oải nói: “Mấy người bỏ nhiều tiền vậy mời tôi đến đây là để làm mấy việc trâu bò này đó hả?”

Các nhân viên không nhịn được nở nụ cười, đạo diễn cũng nhìn ra – Hàn Thời đang chán nản thật, bèn cười cười giải thích: “Do cậu xui thôi... Nhiệm vụ của chúng tôi không hề khó, toàn là chần dề hay đào rau đại gì gì đó. Không ngờ cậu lại rút trúng cái này...”

Hàn Thời nhận lấy mũ bảo hiểm và găng tay mà nhân viên đưa cho: “Lịch Phong thì sao? Anh ấy rút ra cái gì vậy?”

Đạo diễn đi gọi điện thoại hỏi, rồi nói: “Làm thầy giáo tiểu học một ngày cho thôn.”

Nghe xong, Hàn Thời mới yên tâm: “Được rồi, dẫn tôi đi đi, chuyển gạch ở đâu...”

Bên kia thôn, Lịch Phong đã dạy xong một tiết số học cho đám học sinh trong làng.

Bọn nhỏ lần đầu học trước ông kính nên cảm thấy rất mới mẻ, rất tự giác chăm chú nghe giảng. Vì thế công việc của Lịch Phong tiến hành rất thuận lợi, trong lúc dạy còn có thời gian bắt một cuộc điện thoại nữa kia.

Cuối cùng, Mục Gia Ngôn vẫn không thể yên tâm về Hàn Thời, đành phải gọi cho Lịch Phong.

Sau khi xã giao vài câu, xác định rõ là không ảnh hưởng đến việc ghi hình của hai người, Mục Gia Ngôn mới mở lời: “Hàn Thời không làm phiền anh chứ?”

“Không.” Lịch Phong khựng lại, rồi thấp giọng nói tiếp: “Tôi nghĩ là tôi làm phiền em ấy. Tôi chưa quen quay kiểu này, phỏng vấn cũng làm không xong.”

Mục Gia Ngôn bật cười: “Không sao đâu, có gì không ổn thì tổ chế tác họ tự biết cắt đi. Mà... gần đây cậu có hay xem tin tức giải trí không? Về chương trình hai người đang quay ấy.”

“Không?” Phim mới của Lịch Phong sắp ra rạp rồi; thời gian của anh rất hạn hẹp, vì bỏ thêm thời gian quay chương trình mà anh còn bận rộn hơn nữa, nào có rảnh xem mấy thứ này. Anh nhún mày: “Có chuyện gì à?”

“Cũng không có gì, chuyện nhỏ thôi.” Mục Gia Ngôn cân nhắc nói: “Chỉ là... hai người bây giờ đang tham gia chương trình thực tế; nên về thời gian ly dị, chúng ta có thể...”

“Được.” Lịch Phong thẳng thắn đồng ý, “Dời nửa năm hay một năm gì cũng được, tùy bên anh sắp xếp, tôi sẽ làm theo.”

Mục Gia Ngôn thở dài một hơi, cảm kích nói: “Cảm ơn cậu nhiều! Vậy là ổn rồi, tôi cứ sợ cậu thấy khó chịu.”

Mục Gia Ngôn thật sự rất cảm động – dù hai bên không có thỏa thuận gì lúc làm hợp đồng, nhưng Lịch Phong luôn giữ mình rất nghiêm ngặt. Ba năm qua, anh không hề có một scandal nào ảnh hưởng đến Hàn Thời. Còn Hàn Thời thì ngược lại – cậu không thể thoát khỏi sự bất quá của giới giải trí, thường xuyên bị đồn là có quan hệ mập mờ với người này người nọ. Mà nói đâu xa, chính Mục Gia Ngôn đã từng lợi dụng sơ suất của Hàn Thời lúc cậu mới vào nghề để làm trò PR cho cậu đấy thôi.

Bây giờ nếu kéo dài thời gian ly hôn, Lịch Phong sẽ không chỉ phải phối hợp với kế hoạch mới của Mục Gia Ngôn, mà còn phải tiếp tục sống cuộc sống cực kì nghiêm túc như hiện tại nữa.

Lịch Phong đã ở tuổi này rồi, vì cuộc hôn nhân này mà phải giữ mình nghiêm túc như thế quả thật không dễ dàng. Mục Gia Ngôn bắt đầu dĩ cười nói: “Tính Hàn Thời nó là vậy, cứ thích hành động theo ý mình, không quan tâm đến ý kiến của người khác, giờ lại làm phiền anh rồi.”

Lịch Phong lơ đãng đáp: “Em ấy còn nhỏ, thích này thích nọ, thích trải nghiệm điều mới là chuyện bình thường...”

“Không phải vì nó thích mới mẽ...” Nói xong chuyện chính rồi, Mục Gia Ngôn do dự không biết có nên giúp đỡ Hàn Thời không, “Lịch Phong... Anh đừng nghe người ta nói vậy. Hàn Thời không phải là đứa bất tài vô trách nhiệm đâu. Nó... luôn cố gắng làm việc, cố gắng giữ mình đấy.”

Giữ mình...

Lịch Phong khựng lại, nhớ tới cuộc phỏng vấn buổi sáng của Hàn Thời, mỉm cười đáp: “Nhìn bề ngoài có vẻ không giống lắm... Xem ra, đúng là tôi không hiểu em ấy rồi.”

Mục Gia Ngôn nghe Lịch Phong cười là biết — việc bình thường cái tên gốc kia luôn dính cả đồng tin đồn đã làm Lịch Phong hiểu lắm rồi.

Nhưng không trách anh ta được – với gia thế và độ hot của tên tiểu thịt tươi này thì khó mà tránh khỏi scandal tình ái – dù cậu đã có gia đình – mà đồn quá người ta cũng tin là thật. Trong giới có rất nhiều người nghĩ hai vợ chồng Lịch Hàn là mạnh ai nấy sống, ai cũng không tin tên gốc Hàn Thời này thật sự vẫn là một con gà tơ.

“Tin đồn gì đó... Người ngoài thì chẳng thể nào biết được, nhưng anh thì biết, đúng không?” Mục Gia Ngôn cười khổ, “Không phải là tôi muốn biện hộ cho Hàn Thời hay gì đâu, thực sự em ấy...”

Lịch Phong không cảm thấy Mục Gia Ngôn phải xin lỗi anh, giữ mình trong sạch là anh tự nguyện. Anh cũng không yêu cầu Hàn Thời phải làm gì hay thấy cậu làm sai chỗ nào. Đột nhiên, anh lại nhớ đến cuộc điện thoại gần nhất của cậu – Hàn Thời nói là độ phủ sóng của cậu dạo này không được cao, anh liền nghĩ là Mục Gia Ngôn muốn nhờ anh giúp cậu trở thành tâm điểm trong mấy bài báo sắp tới. Lịch Phong hiểu ra, bèn đáp: “Yên tâm, khoảng thời gian này bên anh muốn họ viết bài thế nào thì tùy.”

Mục Gia Ngôn sợ nói nhiều lại khiến Lịch Phong càng hiểu lầm hơn, bắt đầu dĩ cười cười, nói thêm vài câu khách sáo rồi cúp điện thoại.

Lịch Phong cúp máy, trợ lý của anh không nhịn được phàn nàn: “Kéo dài thời gian ly hôn thì thôi đi, lại còn muốn lợi dụng phim mới của anh để PR cho bản thân nữa... Người đại diện của cậu ta đúng là...”

“Nghe trộm cũng hay nhỉ?” Lịch Phong liếc nhìn trợ lý, thản nhiên nói: “Chuyện đi quay chương trình thực tế là tôi đồng ý, cậu muốn trách cả tôi à?”

Trợ lý ngậm miệng. Lịch Phong nhớ lại lúc này Mục Gia Ngôn nói về tin tức giải trí thì thấy hơi bất ổn, liền nói: “Tìm cho tôi mấy tin trên mạng... về chương trình này.”

Trợ lý nghe lời đi làm.

Lịch trình của Lịch Phong và Hàn Thời không giống nhau, mà công ty bọn họ cũng không đặt quá nặng vấn đề kiểm soát các bình luận hay kiện cáo gì thông tin trên mạng. Đến khi hàng loạt tin tức được gửi đến điện thoại của Lịch Phong, anh mới ngồi xem rồi trầm mặc hồi lâu.

“Mệt chết cha...”

Sắc trời dần tối, Hàn Thời không sợ nắng nữa mà ngồi bệt xuống đất, dựa lưng vào tường, cổ lẩm mới tháo được hai cái bao tay ra, đau chịu không nổi, phải xứt xoa mấy lần.

Trợ lý của cậu đến gần xem, vô cùng hoảng sợ: “Trời ơi! Tay của anh... nổi bọng nước hết rồi!”

“Nói thừa!” Hàn Thời đau không chịu được liền nổi giận. Dời gạch được hai tiếng thì đôi tay quý báu của cậu đã bắt đầu nổi bóng nước rồi, ai ngờ đi hỏi thì dời chưa đến một ngàn cục, tính cả mấy cục không cần thận làm nữa thì kiếm chưa đến 50 tệ. Hàn Thời bực bội ăn trưa nhiều thật nhiều, buổi chiều lại cần rằng dời gạch tiếp, bây giờ tay cậu không còn là tay nữa. Nhưng Hàn Thời không quan tâm, chỉ sốt ruột thúc giục: “Nhanh kiếm kê trả tiền đi! Tôi còn đi mua đồ nữa.”

Đạo diễn đi theo Hàn Thời cứ sợ cậu bỏ không chịu làm giữa chừng, nay mới trút được gánh nặng, chạy đi hỏi tiền cho cậu, cũng giục người ta để lấy giúp cậu 140 tệ về.

Hàn Thời đứng dậy phui phui đất, định đi mua pháo hoa nhưng lại bị nhân viên công tác vội vàng ngăn lại, bắt cậu phải xử lý vết thương trước. Hàn Thời đành phải bảo trợ lý đi mua cho mình. Trong đầu trợ lý lúc này chỉ có hình ảnh bàn tay bị thương của thiếu gia nhà mình nên đầu óc không được tỉnh táo cho lắm, hỏi cậu muốn mua bao nhiêu liền bị chửi cho hai câu: “Nhiều đó tiền còn tiết kiệm cái gì? Mua hết mua hết, nhanh lên mua xong còn về nữa.”

Trợ lý vội vã lên đường.

Mọi người nhanh chóng vây quanh Hàn Thời, dẫn cậu lên xe. Lúc xử lý vết thương, Hàn Thời vẫn cố gắng quay kính xe xuống nói chuyện với đạo diễn: “Lắp thêm ở chỗ chúng tôi vài cái máy quay cố định nữa! Bốn cái... À không, sáu cái mới đủ! Lát nữa đốt pháo bông phải quay cho đẹp đó!”

Đạo diễn và quay phim buồn cười, liên tục đồng ý với cậu.

Xử lý xong vết thương thì Hàn Thời cũng không thấy mệt, chạy thẳng về ngôi nhà nhỏ được phân trước trong thôn cho cậu và Lịch Phong, ngồi chờ anh về.

Đạo diễn cũng rất phối hợp, trong nhà ngoài sân đều có thêm mấy cái máy quay đã sẵn sàng. Hàn Thời thật hài lòng.

Hôm nay Lịch Phong cũng kiếm tiền, không chừng... anh ấy cũng mua đồ cho mình nhỉ?

Tiền thì chắc chắn không nhiều, nhưng Hàn Thời không quan tâm, dù chỉ là một chiếc nhẫn cỏ thì trong đó cũng có cái tâm rồi.

Cậu nằm dài trên ghế trước cửa, khoe miệng cứ vô thức nhếch lên.

Trời tối hẳn, Hàn Thời nhìn xung quanh, cuối cùng cũng nghe được tiếng tổ quay của Lịch Phong đang về, vội vàng bày ra bộ dáng “tôi không hề chờ anh” ra.

Đoàn người Lịch Phong đi qua hàng rào trong sân, Hàn Thời ngẩng đầu nhìn anh, thấy hai tay Lịch Phong trống không thì hơi lưỡng lự, rồi chậm chạp ngồi thẳng người lên.

Lịch Phong bước vào, nhìn đôi bàn tay lấm chàm đỏ của Hàn Thời, nhú mày lại.

Hàn Thời bắt đầu huyền thuyên: “Hôm nay anh... anh làm gì?”

“Công việc hôm nay của cậu Lịch thật ý nghĩa.” Đạo diễn đi theo Lịch Phong cười nói: “Dạy thay thầy giáo dạy toán trong thôn đang bị bệnh một ngày. Trước giờ tôi không biết là cậu Lịch giỏi toán như vậy đấy.”

Hàn Thời chân chừ nói: “Có... có lương không?”

“Có.” Đạo diễn càng nghĩ càng thấy cảnh quay hôm nay thật sự rất hay và ý nghĩa, không nhìn được khoe khoang: “100 tệ tất cả, chúng tôi quyên hết cho trường tiểu học kia rồi.”

Hàn Thời sững sờ một lát, rồi mới gật đầu: “Đúng... nên làm vậy.”

Lát sau, tổ quay của Lịch Phong cũng đi hết. Nãy giờ tầm mắt của Lịch Phong vẫn đặt trên hai tay của Hàn Thời, chờ mọi người đi hết, anh mới đến gần cúi đầu quan sát, nhú mày nói: “Sao tay em lại như vậy?”

Vì hơn một trăm đồng tiền bỏ ra mua pháo hoa kia nên Hàn Thời cũng không buồn bã mấy. Cậu muốn cho Lịch Phong một niềm vui bất ngờ, nhìn trái nhìn phải một lần rồi hỏi anh: “Anh đi làm... có mệt không?”

“Không mệt.” Lịch Phong đang muốn nói tiếp thì trợ lý của Hàn Thời đã kéo mấy cái bao bụi gì đó vào sân.

Hàn Thời nhảy căng lên, vội vàng chạy ra đón.

Trợ lý của cậu đầy đầu mồ hôi, ngượng ngùng nói: “Anh...”

Hàn Thời nhìn trợ lý lôi ra hai bao tải pháo kép*: “... (‘ v ‘)”

Cậu cầm một cái hình như là pháo kép lên, mặt không thay đổi, chết lặng nói: “Cái m* này là pháo hoa?”

“Trong thôn không có bán pháo hoa, chỉ có pháo chuyên dùng... cho việc lễ lộc.” Lúc này trợ lý chỉ hận không thể tự sát để đền tội, “Em em... bây giờ em lái xe về Bắc Kinh! Tối... tối kịp không?”

Kịp cái c*t!

Một mỗi cả một ngày đột ngột tràn tới, Hàn Thời không còn chút sức lực nào: “Cậu về nghỉ đi.”

Trợ lý hổ thẹn không biết phải làm sao.

Hàn Thời nhìn cậu trợ lý chật vật lôi hai bao tải đi, ánh mắt xuyên qua bóng hình cậu ta, xuyên về sáu năm trước, thấy được chính mình cũng mang theo hai túi đồ to, mờ mịt đứng trước một Studio trống không.

Không phải một lần, sao lần nào cũng vậy, lần nào cũng vậy hết...

Trước đây cũng vậy, bây giờ cũng vậy...

Hàn Thời kéo cái khăn đang đắp trên đầu xuống che mặt, ngồi ngay ngưỡng cửa trước nhà, một mỗi chẳng muốn nói gì cả.

Trợ lý của cậu lúng túng đứng đó một lát thì cũng buông đồ đạc bỏ đi.

Hàn Thời buồn bực không thể nói, trong lòng như có gì đó đè nặng không cho cậu thở vậy.

Lịch Phong, theo đuổi anh khó như vậy sao?

Sao lại khó như vậy hả anh?

Lịch Phong không biết làm thế nào, chỉ biết im lặng đứng đó. Một lúc sau mới nhớ ra chuyện mình đã đồng ý với Mục Gia Ngôn dời thời gian ly dị thêm nửa năm hay một năm nữa, bèn muốn thương lượng với Hàn Thời mấy câu.

Chuyện hôn nhân hợp đồng này không thể để người ngoài biết. Lịch Phong tắt mic cá nhân đeo trên người, cởi áo khoác ra che cái camera đang quay chỗ Hàn Thời lại. Anh đi đến chỗ cậu, vừa định nói thì không hiểu sao – hình ảnh Hàn Thời ngồi xồm như vậy lại khiến anh khó chịu. Lịch Phong kiểm lại việc chính cần phải nói – anh vẫn muốn hỏi xem hai cái tay kia đã được bôi thuốc chưa hơn.

Anh không biết tại sao cậu lại khó chịu, nghĩ một lát thì trầm giọng nói: “Em đau à?”

Lịch Phong rất ít khi trò chuyện như vậy với Hàn Thời. Cậu vừa nghe được câu này, mũi liền thấy xon xot.

Tay không đau, lòng đau.

“Anh...” Hàn Thời cúi thấp đầu, giấu mặt dưới cái khăn, buồn bực nói: “Đừng che ống kính...”

Cậu nói quá nhỏ, Lịch Phong không nghe thấy: “Hả?”

“Đừng che ống kính... Khó khăn lắm anh mới đỡ em được một lần, đừng che ống kính mà!...” Hàn Thời lau khóe mắt đã đỏ lên, giọng nói khàn đi: “Để bọn họ thấy anh đỡ em đi, được không?”

Đột nhiên, trong lòng Lịch Phong thất lại.

Hàn Thời cúi đầu nên không biết biểu cảm của Lịch Phong như thế nào. Mỗi cậu khẽ động, chỉ biết yếu ớt cười khan. Cậu không muốn nói nữa, không thể để bản thân mất mặt hơn được nữa.

Đám antifan trên mạng kia chửi em thành cái dạng gì... Anh có biết không?

Tốt với em một chút.... Đừng làm em đau như vậy nữa, có được không?

Nếu không phải do em quá yêu anh... Một thiếu gia như em, sao lại ngu ngốc dày vò mình như vậy làm gì?

Hàn Thời nhìn đôi bàn tay rách bươm còn có cả bọt máu của mình, cố gắng kiềm chế không khóc, sờ soạng đốt một miếng thuốc, cúi đầu rít một hơi thật mạnh. Mùi thuốc lá cay nồng xộc vào phổi, xông thẳng lên viền mắt đỏ hoe của cậu.

Không thể trách Lịch Phong.

Anh ấy không hiểu.

Anh ấy không yêu mình.

Anh ấy quay chương trình này là vì da mặt mình dày, bắt ép ảnh phải phối hợp.

Mình không thể đòi hỏi thêm nữa.

Lịch Phong nhớ lại hôm nay vừa đọc mấy bình luận trên mạng về Hàn Thời, mơ hồ hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Xin lỗi.” Lịch Phong hít sâu một hơi, “Anh không có kinh nghiệm, để em khó xử rồi.”

“Không sao, tự em làm tự em chịu, không liên quan đến anh.” Hàn Thời thở ra một hơi dài, nhét thuốc lá vào bình nước rồng rồi lau mặt đứng dậy: “Em ra ngoài tản bộ một chút... A!..”

...

“A a a a a a a a a!!!!!!” Cùng lúc đó, mấy nhân viên trong đoàn đang theo dõi máy quay như bị sốc điện, thét chói tai không ngừng, “Lịch đại thần đang làm gì vậy a a a a a!!!!”

Trong màn hình, Lịch Phong ôm trọn vòng eo Hàn Thời, cứng rắn cúi đầu hôn lên môi cậu.

Lát sau trong màn hình lớn, Lịch Phong mới nhẹ nhàng buông Hàn Thời ra. Hai mắt cậu trừng to, khiếp sợ không khác gì mấy nhân viên trong đoàn.

Lịch Phong ngược mắt nhìn về phía màn ảnh, đám nhân viên đang theo dõi trong phòng đang nhao nhao nay lại càng hoảng sợ. Giây kế tiếp...

Giây kế tiếp, Hàn Thời cố ý chọn một góc mà cả sáu máy quay đều có đất dụng võ, Lịch Phong thì quét mắt tìm hết các ống kính trong nhà, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm nên đoán ngay được đứng góc nào là đẹp nhất. Anh đứng dậy, ôm cái người “miệng cạp gan thổ”, hai chân thì mềm nhũn kia lên; một tay đỡ sau lưng cậu, đè Hàn Thời lên tường đá loang lổ phía sau, cẩn thận tách hai tay bị thương của cậu ra, rồi cúi đầu hôn xuống một lần nữa.*pháo kếp là cái này:

Em Thời muốn cái này cơ:))))))

– Hết chương 3 –

4. Chương 4

“Cái cái cái này... là giả bộ đúng không?” Trong phòng theo dõi, tổ trưởng tổ đạo cụ nuốt nước bọt, “... Hai người này bị sao vậy? Sao đột nhiên lại...”

“Không phải giả bộ đâu, xem góc quay cận cảnh đi, môi Hàn Thời đỏ bừng kia!” Nhân viên tổ nhìn chằm chằm Lịch Phong và Hàn Thời không chớp mắt, hồn vía bay đi đâu hết, chỉ biết đứng bàn tán với đồng nghiệp bên cạnh: “Chuyện... chuyện này... Chắc phải tầm một phút đồng hồ đúng không? Không cắt nhé? Ánh sáng rồi góc độ đều đẹp như vậy...”

“Đúng đúng, không cắt!” Một nhân viên khác cũng nhìn chòng chọc màn hình nãy giờ, không hiểu sao mặt lại đỏ lên, lắp bắp nói: “Lịch, Lịch đại thần hôn Hàn Thời mà lại ga lăng thế này, không hề sờ soạng lung tung. Tuy sơ mi của Hàn Thời hơi xộc xệch nhưng không bị lộ gì cả... Tôi cũng nói luôn, dù không chắc nhưng tôi cảm thấy Hàn tiểu thít tươi đã làm Lịch đại thần đứng ngồi không yên rồi... Mù, mù hết mắt tôi!”

“Tôi cũng thấy Hàn Thời bị hôn đến tắc thở...” Đạo diễn đi theo Hàn Thời vẫn đang trong trạng thái kinh hồn bạt vía, “Lúc này bả vai cậu Hàn còn run lên... Hai mắt thì đỏ, khóc à? Hay khó chịu chỗ nào? Không phải chứ? Thôi tôi đi đây! Đừng cản tôi! Hôm nay tay cậu ấy bị như vậy, tôi còn chưa biết nói thế nào với đại diện của cậu ta! Bây giờ thêm cả Lịch Phong “*bắt nạt*” nữa, bọn họ trút giận lên tôi vì không làm tròn bổn phận chăm sóc nghệ sĩ thì chết dở!”

“Yên tâm đi, ông không thấy cậu Hàn rất “tình nguyện” à? Nếu không hả... Ai dám đụng tới cậu ấy chứ? Ông tới gần cậu ấy thử xem, mới vừa xích lại là cậu ta đã đạp ông dính luôn xuống đất rồi, không phải dạng vừa đâu!” Một cô gái trong tổ quay phim che mặt lại: “Aizz, giờ làm sao đây... Trước giờ tui không thích Hàn Thời vì thấy cậu ta hơi tự tin thái quá, nghe nói còn tiêu tiền như nước nữa... Nhưng nhìn cậu ta bị Lịch Phong “bắt nạt” như thế, tui lại thấy thỏa mãn quá đi! Đúng là chỉ có Lịch đại thần mới kiểm soát được cậu ta, mấy người ai định cắt ghép biên tập lần này cho tui xin đi, làm ơn đừng cắt đấy!”

—
“Xin lỗi...”

Lịch Phong nhẹ nhàng buông Hàn Thời ra, hít sâu vài hơi, cúi đầu nhìn cậu: “Giận à?”

“Không...”

Hàn Thời thở hổn hển, dựa vào tường đá, trông cực kì thảm hại. Cậu tắt mic cá nhân đi, gơ mu bàn tay lên lau thật mạnh đôi môi hồng nhuận của mình, cố gắng che giấu nhịp tim đang đập mạnh liên hồi, tỏ ra thật tự nhiên: “Em sợ hết hồn đấy...”

Gương mặt cậu đỏ bừng, thậm gào thét hối hận vì vừa rồi cậu cũng quá... phóng túng đi. Nói chung là, ban đầu có phải là hôn sâu đâu? Lịch Phong chỉ vừa cọ môi cậu một cái thôi mà cậu đã lập tức biến thành tên ngốc, cái gì cũng đáp lại hết là sao a a a a a....

Hàn Thời cúi đầu ho khan vài tiếng, hai tròng mắt đảo tới đảo lui liên tục. Hình ảnh vừa nãy cứ quần quanh trong đầu cậu, lúc này Hàn Thời chỉ hận không thể lôi kính lúp ra, phân tích xem trông mình lúc đó ngu xuẩn cỡ nào.

Lịch Phong nhíu mày nhìn cậu. Thật ra thì, anh cũng không nghĩ mình lại cố gắng hôn cậu như vậy.

Phản ứng vừa nãy của Hàn thời cũng nằm ngoài dự liệu của anh. Cậu quá là... ngây thơ.

Làm diễn viên thì ai cũng phải có kinh nghiệm hôn môi. Nếu đến cả hôn mà cậu cũng ngờ nghệch, thì mấy tin đồn rằng cậu thường xuyên lang chạ kia...

Cứ như người đã gọi cho anh một tháng trước, lấy lí do “làm bạn giường một tháng” để trao đổi rồi mời anh đi quay chương trình thực tế chung không phải là Hàn Thời vậy.

Lúc đó trong điện thoại, giọng cậu rất lạnh lùng thờ ơ, hoàn toàn không xem việc mình lên giường với người ta là việc gì quá đáng cả, toàn bộ cuộc gọi hết như một cuộc giao dịch. So với thái độ già đời thấu tình đạt lý kia, thì bây giờ cậu...

Lịch Phong hơi hoang mang, ngằm dò xét người vừa bị hôn đến suýt té xỉu trước mắt. Phản ứng này... hình như hơi sai sai nhỉ?

Nhưng nếu bảo Hàn Thời vừa diễn thì cũng không đúng.

Kĩ năng diễn xuất của cậu rất kém, muốn đóng vai một người khác ngay trước mặt Lịch Phong là chuyện nằm mơ giữa ban ngày.

Vậy rốt cục là sao?

“Cảm ơn anh.” Hàn Thời chủ động phá vỡ im lặng, xoa xoa khuôn mặt đỏ bừng, “Thấy anh chủ động hôn em rồi thì chắc họ sẽ không chì chiết em nữa đâu. Em... em nợ anh rồi, làm phiền anh phải diễn với em.”

Lịch Phong im lặng.

Vừa rồi anh hôn cậu, không chỉ vì giúp cậu giải vây.

Tiếc là lúc này đầu óc Hàn Thời đã rối tuếch, nên cũng không thấy có gì là lạ. Mỗi lần xấu hổ là cậu lại nói nhiều — Hàn Thời bắt đầu huyền thuyên: “À, mình nên đi ăn tối đúng không anh? Ăn... Ăn tối trước! Mọi người có ăn chung không? Hai đứa mình cần nấu cơm không? Để em làm! ... Lần trước em chiên trứng ốp-la, bọn họ nói ăn cũng được...”

“Tay em bị thương, để anh.” Lịch Phong ngắt lời cậu, cau mày nhìn đôi bàn tay Hàn Thời: “Gần đây có sổ y tế, lát nữa anh dẫn em đi kiểm tra lại, không được để lại sẹo.”

“Đi... được được, thật ra em đâu có đau!” Hàn Thời đang rất vui, đầu óc lại bắt đầu chạy không phanh, miệng lại nói bừa: “Để sẹo thì cứ để thôi! Sẹo này đáng giá... Vừa nãy có quay không vậy? Có quay không? Em diễn được không? Em diễn cảnh hôn không giỏi lắm, hồi trước có một đạo diễn nói em diễn không có cảm xúc, diễn hôn mà lạnh lùng quá, đừng nói lúc này em cũng...”

Lịch Phong mặc áo khoác, mở mic cá nhân lên: “Rất tốt.”

Trái tim Hàn Thời lại nhảy nhót tung bừng – Lịch Phong thấy mình “*rất tốt*”!

Cậu rất là thỏa mãn, bật cười: “VẬY ông đạo diễn lần trước cũng chẳng giỏi giang gì rồi. Em đã bảo mà, chắc chắn mấy người này đều cùng một giuộc! Kỹ năng của em rõ ràng là tạm được!”

Lịch Phong theo phía sau cậu, nghe vậy thì mỉm cười, nuốt lại câu nói sắp vọt ra khỏi miệng — “*Chỉ là hơi thái quá, em hôn môi hết như diễn viên phim XXX vậy.*”

Cảnh quay vào mỗi giờ cơm tối luôn na ná nhau, đều là mọi người cùng nấu ăn cùng trò chuyện. Lịch Phong không để Hàn Thời động tay động chân, tự mình làm hai món ăn đơn giản, rồi bị cậu ăn sạch không còn một miếng.

Ăn tối xong thì hai người về nhà, đạo diễn và quay phim không đi theo nữa, đám nhân viên thì tò mò gào thét chen chúc nhau vào phòng điều khiển chờ xem chuyện hay. Tiếc là vì Hàn Thời và Lịch Phong không ở chung phòng nên họ đã che hết camera, tránh cho tổ sản xuất phát hiện. Cả đám ngồi trong phòng liên tục than thở, nhưng không ai dám đi nhắc họ về luật “không được che camera quá một tiếng” cả.

Suốt đêm không nói chuyện, hôm sau mọi người cùng ăn bữa sáng, ghi hình vài trò chơi nữa rồi đóng máy. Lịch Phong rất bận rộn, người đại diện của anh đã đuổi tới tận trường quay luôn rồi, anh vừa ghi hình xong là đã bị gọi lên xe, chuẩn bị cho lịch trình kế tiếp.

Nhưng Lịch Phong chưa lên xe vội. Hàn Thời vô ý làm rơi thuốc thoa vết thương trong phòng, anh nhất định được nên đem cất, rồi nhờ trợ lý của mình đưa qua cho cậu.

Người đại diện của Lịch Phong ngồi trên xe đợi một lúc lâu thì anh mới lên. Anh cầm tập tài liệu đại diện đưa cho mình, vừa xem vừa nói: “Dời thời gian ly dị với Hàn Thời thêm ít nhất nửa năm, có ảnh hưởng gì tới công tác hay lịch trình sắp tới thì chị chuẩn bị trước đi, đừng để ảnh hưởng đến chuyện chính.”

Đối phương sững sờ – vốn cô đã không vui vì Hàn Thời chiếm dụng thời gian của Lịch Phong để đi quay chương trình này rồi, nay nghe anh nói xong thì lại càng khó chịu hơn nữa, “Tại sao phải dời? Còn dời ít nhất nửa năm? Ý cậu là sao?”

“Ý tôi là...” Lịch Phong nhìn bản kế hoạch, nói: “Nếu cần, thì có thể là một năm.”

Cô cứng cả người, đành cười trừ: “Sao lại đột ngột vậy? Nói tôi nghe lý do đi.”

Lịch Phong khép tài liệu lại, ngẩng lên nói: “Vừa mới quay chương trình vợ chồng, ly hôn ngay thì không ổn lắm.”

“Sao lại không ổn?” Cô không nghĩ là anh đúng, “Chúng ta đâu cần phải dựa vào việc này để thu hút truyền thông. Sắp tới cậu có hai bộ phim nữa, sang năm còn một phim được giải thưởng. Bấy nhiêu chưa đủ để tuyên truyền à, cậu còn quan tâm tới cái chuyện ly dị này làm chi?”

“Đương nhiên chuyện này không ảnh hưởng tới tôi, đó là lý do vì sao dư luận trên mạng luôn nghiêng về một phía, ai cũng chửi rửa cậu ấy. Ly hôn hay không thì tôi cũng chẳng được mất cái gì.” Lịch Phong hít mắt nhìn người đại diện của mình: “Hàn Thời đã bị mắng chửi rất nhiều vì chuyện này, nhưng chị không hề bảo tôi, đúng không?”

Người đại diện nghẹn lời.

Đúng là cô thấy chuyện này không ảnh hưởng gì đến Lịch Phong thật, còn loáng thoáng cảm thấy — sau khi ly dị thì dư luận sẽ bị dẫn dắt theo hướng có lợi cho anh nữa kia. Sẽ không có ai trách móc gì Lịch Phong, nên cô cũng không muốn nói nhiều với anh.

“Trước giờ cậu có hỏi tôi đâu, nên tôi nghĩ...” Cô lúng túng giải thích: “Tôi nghĩ là cậu không quan tâm.”

Lịch Phong trừng mắt: “Một đêm phu thê trăm đêm ân nghĩa.”

“Phụt...” Trợ lý của anh đang uống nước thì bị sặc, vội nói xin lỗi: “Không có gì không có gì...”

Người đại diện nhú mày, buồn bực ném hộp khăn giấy cho trợ lý, nhìn Lịch Phong nói: “Lại ý gì nữa đây? Hay là hai người...”

“Không có.” Anh khựng lại, suy nghĩ một chút rồi giải thích: “Chỉ hôn một cái, là tôi ép em ấy.”

Sét đánh ngang tai! Cô nhìn anh, không thể tin nổi: “Đừng nói với tôi là phim giả tình thật nhé? Tôi đã nói rồi, điều tôi hối hận nhất trên đời là khi đó không đủ tỉnh táo mà ngăn cản vụ hôn nhân này! Cậu phải biết là tôi cực kì ghét thằng cha đại diện lắm chiêu bên kia, không lo làm việc đảng hoàng, suốt ngày chỉ biết đồn thổi này nọ! Mà... Cậu thích Hàn Thời thật à?”

“Không...” Lịch Phong lưỡng lự, “Không xác định, nhưng chuyện sau này ai mà nói chắc được.”

Cô càng nghe càng sốt ruột: “Gì mà không xác định?! Tốt thôi, tạm thời tôi không nhắc đến chênh lệch sự nghiệp giữa hai người, chỉ nói về con người cậu ta thôi nhé. Cậu có hiểu cậu ta không? Có biết cậu ta là người thế nào không? Mới ở chung một ngày, có lẽ cậu chưa cảm thấy gì, nhưng thực chất cậu ta là một tên lưu manh! Sau này ngày nào cũng ở với nhau, cậu có chịu được nữa không?”

“Hơn nữa cậu ta còn là “con ông cháu cha”, từ nhỏ đến giờ không biết đã thác loạn đến mức nào. Ba năm nay, đã kí kết hợp đồng hôn nhân với cậu rồi mà thỉnh thoảng cậu ta vẫn lòi ra biết bao nhiêu là chuyện xấu. Nếu không có trở ngại là cậu, không biết cậu ta đã sa ngã đến bậc nào nữa!” Cô tận tình khuyên bảo: “Cậu không ngại mở rắc rối sau lưng cậu ta sao?”

Lịch Phong nhớ lại — chàng vạng tối hôm qua, Hàn Thời bị anh đè lên tường đá, hôn một lát mà đã thở dốc liên tục... Thật khó để tưởng tượng ra dáng vẻ ăn chơi trác táng của cậu ta.

“Chỉ là đồn thôi.” Anh khẽ cười, “Tôi nhớ năm ngoái có người đồn tôi có ba đứa con ở nước ngoài, nhỉ?”

Cô ghen hòng, chưa kịp cãi lại thì Lịch Phong đã nói tiếp: “Sau này, tôi không muốn nghe chị chửi bới em ấy trước mặt tôi nữa. Tương lai thế nào chị đâu biết được, nếu thật sự tôi và em ấy...”

Anh lại cầm tập tài liệu lên, thản nhiên nói: “Tôi tự tin mình có thể quản được em ấy.”

Đã ai thấy cái đuôi phúc hắc của tiểu công chưa ~

5. Chương 5

Người đại diện bị Lịch Phong làm bẽ mặt trước một đồng người nên vô cùng xấu hổ. Bàn chuyện công việc xong, chị ta đưa Lịch Phong về đến nhà rồi đi ngay.

Trợ lý của anh cảm thấy bất bình thay cho chị đại diện, nhưng cũng không dám nói gì, suy nghĩ một hồi thì nghĩ ra một cách. Lúc sắp xếp lại hành lý cho Lịch Phong, cậu ta đề nghị: “Anh... Sao anh không đồng ý với Hàn Thời luôn đi?”

Lịch Phong đang thay quần áo, quay đầu hỏi: “Đồng ý gì?”

“Thì giao dịch lần trước anh ấy nói với anh mà anh từ chối đó.” Trợ lý vẫn thấy Lịch Phong quá thiệt thòi, bị Hàn Thời lợi dụng quá nhiều, càng nghĩ càng không nhịn được mà xúi giục: “Chính anh ta nói mà, một tháng gì đó để đổi lấy sự có mặt của anh trong chương trình thực tế ấy, anh cứ đồng ý thôi.”

Mấy cái khác không nói, chỉ riêng khuôn mặt của Hàn Thời thì một tháng cũng xem như là đủ để đền bù tổn thất rồi.

Tưởng tượng cảnh Hàn Thời vì danh tiếng của mình mà phải đi nhờ vả Lịch Phong kiểu này, trợ lý thấy rất hả giận, đồng thời cũng nóng lòng muốn xem thái độ của Lịch Phong.

Lịch Phong nhìn cậu trợ lý, khẽ mím đôi môi mỏng lại.

“Dù gì... dù gì thì anh ta cũng đã quá quen với mấy chuyện này.” Trợ lý bị Lịch Phong nhìn nên chột dạ, yếu ớt biện hộ: “Anh ta cũng đâu có để ý, mắc gì anh cứ phải bó buộc bản thân mình như vậy? Lúc này chị Phùng cũng nói rồi đấy, anh ta ăn chơi đàng điếm từ nhỏ... Có phải loại người gì tốt đẹp đâu mà anh không nỡ? Thừa dịp quay chung chương trình thì cứ đề anh ta ra làm đi! Chính anh ta là người đề nghị, chắc chắn không dám phản kháng...”

“Tôi có làm với cậu ta hay không thì có liên quan gì đến việc cậu ta ăn chơi đàng điếm?” Giọng nói Lịch

Phong rất thản nhiên, hỏi vặn lại: “Ngày nào cũng đi chơi thì đồng nghĩa với việc ngủ với ai cũng được à?”

“Không phải.” Trợ lý cứng họng, “Em chỉ thấy anh bị thiệt thòi...”

“Tôi không thích nói đi nói lại nhiều lần. Trên xe tôi đã nói với chị Phùng rồi, bây giờ nói lại với cậu một lần cuối – không được chửi bởi em ấy.” Lịch Phong nhú mày liếc trợ lý một cái: “Hơn nữa, cậu đừng nói cái gì mà “Cứ đề ra mà làm” nữa, như thế người ta gọi là cưỡng gian trong hôn nhân đấy.”

Trợ lý nhận ra Lịch Phong đang tức giận, liền gật đầu như trống bỏi, không dám nói nhiều nữa.

“Aizz, anh thấy không? Haha... Ở trường quay XX làm cho OO không thể xuống giường, lỡ hết cả ghi hình.”

Ở nhà Hàn Thời, cậu đang dựa trên ghế sofa, đôi chân dài gác lên bàn trà trước mặt, vừa đọc tin tức vừa ấn cái bật lửa đến mức phát ra tiếng “bùm bùm”, lâu bầu nói: “Bà m* nó! Chẳng nào ông đây mới được quấy rầy giống vậy đây...”

Mục Gia Ngôn quay sang, nhìn Hàn Thời với vẻ mặt “một lời khó nói hết”: “Mặt cậu bớt dày xịu được không?”

“Kệ người ta.” Gần đây tâm trạng Hàn Thời rất tốt nên bị Mục Gia Ngôn mắng cũng không tức giận, miễn cưỡng nói: “Anh tới đây làm gì? Em lại gây chuyện rồi hả?”

“Tối cảnh cáo cậu, lo mà duy trì tình hình hiện tại cho tốt đi, đừng nổi điên nữa.” Mục Gia Ngôn mở túi lấy cái máy tính bảng ra, “Bọn họ vừa biên tập xong tập tiếp theo của <*Nắm chặt tay anh*> rồi gửi cho anh, cậu có muốn...”

“Muốn muốn muốn, lấy ra lấy ra em coi.” Hai mắt Hàn Thời sáng lên, tắt ngay ti vi rồi chụp lấy cái máy tính bảng: “Anh xem chưa? Quay được không?”

Mục Gia Ngôn ra vẻ tạm được: “Cũng được!... Kì này lúc bọn họ chen phụ đề phối âm thanh anh cũng chỉ đạo đôi chút, chắc chắn là tốt hơn tập trước nhiều. Đó là chưa nói tới... cảnh thân mật lần này của hai người.”

Lỗ tai Hàn Thời đỏ ửng, sốt ruột thúc giục: “Nói nhiều quá, hôn môi phút thứ mấy?”

Mục Gia Ngôn bật cười đầy trêu ghẹo, cầm lại notebook, tua đến đoạn hôn môi cho cậu xem.

Hàn Thời chớp cái máy về, cúi đầu dò xét.

Lỗ tai đỏ ửng... đã thành đỏ chót rồi.

Không biết bản này có phải là bản sẽ up lên mạng hay không mà cảnh hôn môi gần như không hề bị cắt, chỉ đổi vài góc quay khác nhau, còn ghép thêm cảnh Lịch Phong kiểm tra bàn tay bị thương của Hàn Thời. Khán giả không biết tình hình sẽ cho là — Lịch Phong thấy tay Hàn Thời rách còn nổi cả bóng nước, nên mới không kiểm lòng được.

Hàn Thời coi tới coi lui hai phút đó mãi, đuôi sắp vẫy nhanh như cái quạt điện rồi. Cậu nhìn vẻ mặt không hài lòng lắm của Mục Gia Ngôn, cố gắng nhin cười mà đánh giá: “Cũng... tạm được”

“Tạm được?” Mục Gia Ngôn cười nhạt, “Anh đã nói với cậu như nào? Rồi cậu đồng ý với anh những gì? Khó khăn lắm Lịch Phong mới chủ động một lần! Cậu đáp lại thế này đây hả? Tự nhìn cái bộ dạng kinh sợ của cậu đi! M* kiếp làm như bị cưỡng gian không bằng! Cậu làm ơn thân mật với người ta hơn đi! Được không? Được không hả?”

“Không! Ông đây làm được như thế đã là tốt lắm rồi!” Mặt Hàn Thời đỏ bừng, lớn tiếng hét lại: “Anh biết lúc đó Lịch Phong làm gì không?! Anh ấy, anh ấy...”

Mục Gia Ngôn sững sốt, nghi hoặc nhìn Hàn Thời: “Anh ta làm gì?”

Lẽ nào Lịch Phong sờ trộm chỗ nào của Hàn Thời rồi? Hay là lợi dụng làm gì Hàn Thời ở mấy chỗ máy quay không quay được? “Không thể nào...”

Hàn Thời hơi xấu hổ, bèn nói thật nhanh: “Hôn môi! Là hôn môi đó anh hiểu không?”

Mục Gia Ngôn: “...”

Hắn lạnh lùng nhìn cậu, hít sâu một hơi, cố gắng duy trì sự hiền hòa và kiềm chế hết mực của một người đại diện: “Anh ta hôn lưỡi cậu rồi? Tách môi cậu ra? Hay chơi đầu lưỡi cậu à?”

Cổ Hàn Thời cũng đỏ như muốn bốc cháy, làm như lời nói của Mục Gia Ngôn chưa đựng điều gì khiến người khác giận sôi lên vậy. Cậu nhìn Mục Gia Ngôn đầy ghét bỏ: “M* nó, lúc nào trong đầu anh cũng chứa đầy mấy chuyện dâm dăng lăng lợ!”

Mục Gia Ngôn: “...”

Mục Gia Ngôn cười khổ một tiếng – biết mà, người và đầu gối không nên nói chuyện với nhau...

Hàn Thời ghét bỏ ôm máy tính bằng tránh xa Mục Gia Ngôn, vui vẻ như một đứa trẻ mở lại video xem, rồi cầm giận nói: “Anh có giỏi thì để anh ấy hôn một lần đi! Ông đây bị hôn suýt chút là mang thai, nếu là anh... anh nói xem anh có phát điên không?”

“Sao tôi lại... mang cái người này về làm việc cùng vậy trời...” Mục Gia Ngôn mất hết cả sức lực, đành mệt mỏi ngồi xuống: “Tôi cảnh cáo cậu, một lần cuối cùng... Lần này là lần cuối, làm ơn lần sau chủ động giùm! Chỉ một bên bày tỏ thì không thể làm khán giả thấy ngọt ngào được! Lần này chỉ tạm thời giúp cậu thoát khỏi rắc rối thôi, cậu phải làm cho mọi người thấy cậu và Lịch Phong là lưỡng tình tương duyệt, có qua có lại, hiểu không?”

“Rồi.” Hàn Thời bật video lên, chuẩn bị xem thật kĩ từ đầu tới cuối một lần nên qua loa đáp lại: “Biết rồi, lần sau tính.”

Mục Gia Ngôn thấy Hàn Thời không quan tâm mình, suy nghĩ một chút lại nói: “Thân là bạn học cũ của Lịch Phong, tôi tốt bụng nhắc nhở cậu một câu – Lịch Phong không phải là mẫu người chủ động đâu. Nếu cậu cứ giữ mãi cái ý nghĩ chờ đợi anh ta tiếp cận... thì cậu giữ đến kiếp sau đi!”

Hàn Thời chớp chớp mắt. Đúng là lúc đó Lịch Phong chỉ thương hại cậu, muốn giải vây cho cậu mà thôi.

Hàn Thời ngắc đầu, nhú mày hỏi: “Anh ấy thích chủ động câu dẫn à? Hồi trước bạn trai của anh cũng vậy hả?”

“Chắc vậy đó!”

Thật ra thì Mục Gia Ngôn cũng chẳng biết, trước giờ anh chưa từng thấy Lịch Phong qua lại với người nào để mà so sánh. Anh chỉ muốn kích Hàn Thời để cậu khiêu khích Lịch Phong nhiều hơn, như thế hai người sẽ cực kì tình thú trước máy quay.

Mục Gia Ngôn mập mờ nói: “Đàn ông... Không phải ai cũng vậy sao? Cậu không thích kiểu phóng túng à?”

“Em thích dạng gì anh không biết hả?” Hàn Thời bứt tóc, buồn bực nói: “Biết rồi, cũng sắp đi quay lại... Em sẽ chú ý.”

“Tốt nhất là vậy.” Mục Gia Ngôn suy nghĩ một hồi lại nói: “Mai đi quay lại rồi đúng không? Diễn thì phải diễn cho thật tình cảm! Bao nhiêu là người chế giễu cậu bị Lịch Phong ghét bỏ, nhớ không? Cậu càng cố gắng rù quẩy thì anh ta sẽ càng thân thiết với cậu nhiều, còn đám antifa thì càng tức giận hơn! Hiểu không?”

Hàn Thời thâm nhủ trong lòng – đám antifa kia có tức giận hay không cũng đâu phải chuyện của cậu, nhưng vẫn gật đầu cho có lệ: “Biết rồi khổ lắm nói mãi!!”

6. Chương 6

Ở buổi quay tiếp theo, Hàn Thời không tài nào thả lỏng nổi.

Trước khi đi, tên Mục Gia Ngôn kia cứ thăm thì vào tai cậu liên tục, nói cái gì mà phải quyến rũ Lịch Phong nhiều vào, diễn cho hay vào.

Hàn Thời phải đồng ý cho qua chuyện, nhưng cứ nhìn thấy Lịch Phong là cậu lại hoảng sợ.

Địa điểm quay lần này nằm trên đảo, các khách mời đều tập hợp ở bến tàu, đợi đông đủ thì xuất phát. Hàn Thời và Lịch Phong đến rất sớm, cả hai được sắp xếp cho một căn phòng để nghỉ ngơi.

Lúc Hàn Thời vào phòng nghỉ, đã thấy Lịch Phong có mặt ở đó, anh đang ngồi trên sofa xem kịch bản chương trình.

Tự nhiên cậu hơi xấu hổ, hai người chào hỏi nhau vài câu rồi lại ngồi ngượng ngùng không biết nói gì.

Lịch Phong thì không xoắn xuýt như Hàn Thời lúc này. Vài ngày trước anh vừa nhận một bộ phim nên bây giờ đang trong giai đoạn nghiên cứu kịch bản, thời gian cũng không dư dả gì. Huống hồ anh còn bỏ thêm thời gian đi quay chương trình này, nên tận dụng được bao nhiêu thời gian để đọc kịch bản thì phải tận dụng.

Hàn Thời nhớ lời Mục Gia Ngôn dặn, cố gắng xấp lại tiếp cận Lịch Phong, giả bộ lầm bầm: “Thiệt tình, có mỗi cái sofa thế này thì mình ngồi chỗ nào...”

Cậu vừa nói vừa liếc tay vịn sofa bên phải Lịch Phong.

Lịch Phong đã để túi đồ, điện thoại rồi mấy món linh tinh ở tay vịn bên trái rồi, bên phải còn trống kia...

Hay mình ngồi chỗ trống kia... Có thân thiết quá không nhỉ?

Hàn Thời cảm thấy cảnh tượng này không tồi – Anh ấy ngồi trên sofa, còn mình ngồi trên tay vịn, khoảng cách không xa cũng không gần, mình có cơ hội trò chuyện với anh ấy vài câu, còn thấy được kịch bản của anh ấy, quá thuận lợi để tâm sự trao đổi về nội dung phim...

Cậu nghĩ ý tưởng này rất hay, nhưng không biết làm sao mà tới thẳng đó ngồi được, đành lượn hai vòng trước mặt Lịch Phong, lăm băm băng quơ vài câu, cuối cùng mới mất tự nhiên mở miệng: “Em... em ngồi trên tay vịn được không?”

Cuối cùng anh cũng buông kịch bản xuống, ngẩng đầu nhìn Hàn Thời.

Nếu em thật sự không có chỗ ngồi thì sao không nói nhân viên đem ghế đến cho?

Dù thần kinh Lịch Phong có thô cỡ nào thì anh cũng nhận ra là – Hàn Thời đang dụ dỗ mình.

Nhưng phương pháp quyền rũ hời hợt chẳng ra sao này làm Lịch Phong cảm thấy như bị xúc phạm.

Chẳng phải em là người kinh nghiệm đầy mình, ăn chơi sành điệu à?

Vừa thông thạo cách thức vừa bá chủ tình trường thế kia mà đến lúc câu dẫn anh lại làm qua loa thế sao?

Lịch Phong nhìn cậu, không biết là do kiêu khiêu khích như mèo cào hay vì thấy cậu thiếu nhiệt tình quá mà đáy lòng Lịch Phong lại rục rịch nảy sinh vài suy nghĩ xấu xa mà trước đây rất ít có, anh muốn trêu cậu một phen...

Mặt Hàn Thời đỏ bừng, cậu đang chờ anh đáp lại. Lịch Phong gật đầu, đồng thời...

Đồng thời, vẫn giữ khuôn mặt bình tĩnh đó mà xắn ống tay áo lên, cánh tay phải nhẹ nhàng khoác lên tay vịn phải sofa, tay trái tiếp tục lật xem kịch bản.

Hàn Thời nhìn cánh tay trần trụi bonus thêm những ngón tay thon dài của anh, lập tức đông cứng ngắc.

Rồi sau đó, hai cái lỗ tai đỏ như bị luộc luôn!

Ngồi ngồi như vậy, là ngồi trên... trên...

Lịch Phong lật một trang kịch bản, cảm thấy Hàn Thời còn đang do dự, anh tựa lên lưng ghế, nhìn lướt qua cánh tay mình, thản nhiên nói: “Ngồi đi, anh chắc chắn sẽ không di chuyển đâu.”

Di chuyển...

Mặt Hàn Thời đỏ sắp nổ rồi!

Lịch Phong im lặng hai giây, rồi nói: “Hoặc em có thể ngồi trên đùi anh.”

Hàn Thời sắc mặt một phát, ngẩng đầu nhìn lướt qua đôi chân dài của anh, tưởng tượng một hồi thì cả mặt lẫn miệng đều đỏ!

Lịch Phong hí hóp mắt: “Em nói không có chỗ ngồi mà?”

Hàn Thời giả bộ ho vài tiếng để lấy tay che mặt, cố gắng hết sức để mặt mình bớt nóng, trong lòng không ngừng gào thét xoắn xuýt phải chọn ngồi ở đâu đây..

Vậy mà có người nói ảnh lạnh lùng? Rõ ràng là rất am hiểu... Đúng là quanh năm ở nước ngoài có khác, đi quay học hỏi được rất nhiều, bây giờ còn trêu chọc cậu, bắt cậu ngồi lên tay anh, đụng chạm kiểu này...

Nếu mình ngồi thiết thì sao ta? Lúc này chưa bắt đầu quay nên nếu cậu ngồi cũng không ai quay lại, không thể phát sóng được. Nhưng mà.. vẫn muốn ngồi lắm..

Hồi Thời càng suy nghĩ mặt càng đỏ, liền vội vàng lấy tay xoa xoa mặt.

“Hàn Thời?” Đạo diễn của cậu mở cửa bước vào, nhìn thấy mặt cậu thì rất ngạc nhiên, “Trong phòng nóng quá à?”

Hàn Thời gật đầu cho qua chuyện: “Ừm... Có chuyện gì à? Chẳng phải chưa đủ người nên lát nữa mới quay sao?”

“À, vẫn chưa khai máy đâu, tôi muốn nói chuyện khác...” Đạo diễn cười cười, xoa tay nói: “Là như vậy... À! Cậu biết người này nhỉ? Cũng trong ngành, là một diễn viên nam đang lên, khá là đẹp trai, chắc đã đóng phim cùng cậu rồi đấy.”

Lúc này trong đầu Hàn Thời chỉ có chuyện vừa rồi, mắt kiên nhẫn hỏi: “Là ai?”

“Ha ha, thì là...” Đạo diễn nuốt nước miếng, cười nói: “Vưu Bân.”

Hàn Thời nhú mày, trầm nghĩ – cái tên miệng rộng như quái vật kia đẹp trai chỗ nào vậy?

“À... Là như vậy, cậu biết đấy, mỗi tập phim chúng tôi đều mời một vị khách quen của các cặp đôi tham gia, lần trước rồi lần trước nữa cậu cũng thấy rồi đó, bạn bè của hai đôi kia đã đến theo thứ tự, lần này đến lượt cậu và cậu Lịch đấy.” Đạo diễn cẩn thận lựa từng chữ mà nói, “Cậu biết lần này mời ai không?”

Hàn Thời nghe đạo diễn lải nhải đến mệt, sắc hồng trên mặt cũng dần biến mất: “Aiii, là người nào?”

“À..” Đạo diễn cố gắng động viên bản thân, lúng túng cười nói: “Là... Vưu Bân.”

Mặt Hàn Thời từ từ đen lại.

Vưu Bân là đàn em của Lịch Phong, phim đầu tay cũng là hợp tác với Lịch Phong. Anh rất quan tâm cậu ta, trước khi kết hôn với Hàn Thời, cậu ta còn vướng vào scandal với Lịch Phong nữa.

Người đẩy ra đó không đi mời, hết lần này đến lần khác đều là cậu ta...

Hàn Thời cười tự giấu một phát, nếu đây không phải là cố ý thì cậu sẽ ăn sống cuốn kịch bản trên tay này cho mà xem.

Cảnh hôn của cậu và Lịch Phong vẫn chưa được chiếu, ai ai cũng nghĩ cậu và anh đang lục đục chuyện tình cảm, chực chờ mà cười nhạo cậu. Bây giờ còn mời Vưu Bân qua đây, cậu không thể nào thân mật với Lịch Phong được... Không cần nghĩ cũng biết – lúc đó số lượng bài viết về anh và cậu sẽ phải nói là khủng bố luôn.

Lúc trước họ cũng nói về vấn đề này rồi nhỉ? Ai cũng thấy Lịch Phong và Vưu Bân rất xứng đôi.

Ba người một cảnh quay... Vậy thì cậu là cái thá gì?!

Hàn Thời mất hồn một hồi thì đột nhiên ngẩng đầu nhìn đạo diễn, cười nói: “Ông có biết ông đây từ lúc vào nghề đến giờ đã bỏ quay bao nhiêu chương trình không?”

Đạo diễn ngẩn người, sợ đến nói không ra hơi: “Bỏ... bỏ quay?”

“Ừ đúng đó!” Hàn Thời nhả từng chữ một: “Chương trình lớn hơn các người, RẤT, NHIỀU!!”

Cậu đứng dậy, gương mặt lạnh tanh, ném kịch bản qua một bên, lửa giận trên người bốc ngàn ngút: “Vì mặt mũi của các người? Đừng nói là mấy người nghĩ ông đây đến đây quay là vì chương trình của mấy người nhé?”

“Khoan đã khoan đã!” Ông đạo diễn sợ gần chết, thật ra ông cũng thẹn chứ, lần này chỉ vì để thu hút thêm được người xem mà tổ chức lại quá quắt đến mức này. Ông cố gắng mỉm cười nói: “Chúng tôi thật sự không hề có ý gì với cậu cả! Khách mời của các đôi khác cũng đến nơi rồi thì họ mới được thông báo, này là quy định rồi, tôi... tôi không làm khác được, buổi quay sáng mai cậu ấy sẽ tới, tôi...”

“Vậy mấy người đi mà quay cậu ta và Lịch Phong!!” Hàn Thời cười nhạt “Xào nấu đề tài một hồi cũng đến tôi rồi nhỉ? Bộ quên ông đây là ai rồi hả?”

“Tôi chắc chắn không dám!! Tôi cứ nghĩ là phần mời khách quý đến trong chương trình đã được thông báo cho các cậu từ lâu rồi chứ, không hiểu sao lần này...” Đạo diễn đi theo muốn khóc quá mà, liên tục cúi đầu xin lỗi, “Bên mảng thông tin này tôi không quản lý, cho nên...”

“Thông báo từ trước?”

Hàn Thời hơi ngạc nhiên, tự nhiên lại thấy không ổn, thấp giọng hỏi lại: “Mấy người thông báo cho ai trước? Lịch... Lịch Phong? Anh ấy biết sao?”

Việc này đạo diễn không rõ lắm, bây giờ đang rất sợ Hàn Thời nên vội vàng úp mồm trấn an cậu: “Tôi cũng

không rõ, mà... chắc là vậy đó!”

Đạo diễn của cậu biết là cậu chỉ để ý đến Lịch Phong, bèn nhanh nhẹn nói thêm: “Tôi nghe nói là Lịch Phong đang có ý chiêu cố cho đàn em của mình, thỉnh thoảng cũng tìm vài chương trình gọi cậu ta đến quay... Cậu biết đấy, Vũu Bân với cậu đâu giống nhau, không phải nguồn tài nguyên nào cũng tìm đến cậu ấy. Nói không chừng... Lịch Phong muốn cậu ấy xuất hiện, để ăn theo một chút!”

Ông tiếp tục nịnh bợ Hàn Thời: “Chuyện đã thông báo rồi, cậu ta cũng sắp tới. Bây giờ cậu bỏ quay thì chắc chắn tổ chương trình không dám mời Vũu Bân nữa, nhưng chuyện này sớm muộn gì Lịch Phong cũng biết, dù là cậu ấy có biết trước chuyện này hay không thì nếu biết đàn em của cậu ấy được mời rồi lại bị đuổi đi, chắc là... cậu ấy sẽ không vui đâu nhỉ?”

Hàn Thời sững sờ, lửa giận ngàn ngút khắp người dần tan đi.

Ừ nhỉ, Vũu Bân người ta từng có tin đồn với anh ấy rồi đấy, còn mình là gì chứ?

Cậu vô thức sờ sờ túi áo, lấy ra một điều thuốc ngậm vào miệng.

“Cậu cứ coi như là mình thương hại cậu ta đi!” Đạo diễn tiếp tục dỗ ngọt cậu: “Mai cậu ta đến đây cùng lắm là ở đến trưa, quay xong là đi ngay! Một phút tôi cũng không cho cậu ta ngồi thêm.”

Vừa mới xuống máy bay nên Hàn Thời không cầm bật lửa trong người. Cậu khê cắn đầu thuốc, đột nhiên khóe mắt lại đỏ lên.

Bị Lịch Phong làm cho tủi thân, mà cũng không hẳn là anh làm cậu tủi thân, chỉ tại cậu là đồ rẻ mạt, cậu thích anh, nên chịu thôi...

Người khác à, hừ...

Đột nhiên Hàn Thời *hừ* một tiếng rồi phun điều thuốc trong miệng ta, nghiêm giọng nói: “Cút m* ông đi! Ông đây không quay!”

Cậu xốc áo khoác lên rồi đi ra ngoài, đạo diễn đi theo liêu tục than khổ, khóc lóc kêu ca chạy theo cậu. Hàn Thời không thèm nhìn lại, cứ thế đi ra ngoài, vừa quẹo qua hành lang thì khựng lại...

Lịch Phong đang nói chuyện điện thoại.

Hàn Thời nhìn anh, đột nhiên lại thấy chua xót không nói nên lời.

Vừa rồi anh còn ve vãn cậu một cách men lì như vậy...

Lịch Phong ngẩng đầu, vừa hay đụng phải cậu, anh đưa tay lên ra dấu *suýt*, rồi đi tới chỗ cậu.

“Anh cũng mới biết thôi.” Lịch Phong cầm điện thoại, bình tĩnh nói: “Cậu không cần tới... Hai ngày nữa anh cho cậu quay cái khác tốt hơn nhiều...”

Hàn Thời ngây người.

Cậu hé miệng, nhưng không nói nên lời, hàng vạn hàng nghìn lửa giận tan biến trong nháy mắt, hai mắt cũng không chịu thua, cứ vậy mà đỏ lên.

Lần đi quay trước, Lịch Phong nói, anh sẽ quan tâm cậu nhiều hơn...

Thì ra là nói thật.

Lịch Phong nhìn hai con mắt đỏ lên của người kia thì nhú mày, hơi do dự một chút, rồi mở loa ngoài lên.

Giọng nói long trời lở đất của Vưu Bân nháy mắt vang lên: “Vậy đi! May thật ấy! Đại diện của em cứ ép em phải nhận lời! Em không muốn đi chút nào! Sợ anh dâu lắm! Dữ quá trời!!!”

Hàn Thời – dữ – quá – trời cùng khóe mắt còn đang đỏ: “...”

Hai tai cậu bùng cháy, ai là anh dâu của cậu!!!

Vưu Bân tội nghiệp ở bên kia điện thoại vẫn tiếp tục oang oang: “Anh còn nhớ lễ trao giải lần trước không? Anh chỉ lên trao giải cho em rồi thuận miệng khen một câu là em cười lên rất đẹp thôi! Vậy mà qua năm rồi, em tình cờ gặp anh dâu sau hậu đài ở buổi liên hoan phim, anh ấy còn chặn em ở hành lang! Hung hăng tra khảo em! Nói em đi phẫu thuật chỉnh lại miệng để quyến rũ anh!”

Vưu Bân đau khổ khẳng định: “Em thề! Em không phẫu thuật thẩm mỹ...”

Lịch Phong: “...”

Anh không ngờ là giữa Hàn Thời và Vưu Bân còn có chuyện này, vẻ mặt phức tạp nhìn thoáng qua cậu.

Hàn Thời xấu hổ không chịu được, đồ khốn nạn Vưu Bân, dám mách leo...

“Cậu nghĩ nhiều rồi.” Lịch Phong bình tĩnh nói: “Ý em ấy là miệng cậu rộng nhìn rất đẹp.”

“Thật sao?” Tâm trạng Vưu Bân khá hơn một chút, thật ra cậu ta cũng thích Hàn Thời lắm, nhưng nghĩ lại chuyện đó vẫn còn sợ: “Không phải, em không thù oán gì anh đâu cả, anh đâu nổi giận trông rất dễ thương, người ta nhìn lại thích mới lạ chứ... Nhưng em vẫn sợ anh lắm! Sợ lắm luôn! May có anh nói đỡ cho em chứ em nói hoài mà đại diện cứ bắt em đi! Giờ đỡ quá! Anh với anh đâu tự quay giúp em nhé!”

Lịch Phong gật đầu: “Ừ.”

Hàn Thời nghiêng đầu, nhanh chóng len lén lau khôé mắt.

“Còn nữa...” Lịch Phong nhìn thoáng qua cậu, suy nghĩ một chút thì bổ sung: “Nếu sau này em ấy còn mắng cậu nữa...”

Hàn Thời lập tức cứng người, lần sau mắng nữa thì sao?

Lịch Phong sẽ báo thù cậu thay cho đàn em của anh, về mắng lại mình sao?

Vừa nghĩ đến chuyện chỉ vì giúp người ta nguôi giận mà Lịch Phong tỏ ra lạnh lùng với cậu, Hàn Thời lại thấy không vui cho lắm...

Cậu đâu có cố ý mắng người ta... Lịch Phong mà giận thì chắc cùng lắm là cho tên kia mắng lại cậu vài câu thôi nhĩ!

“Nếu sau này em ấy còn mắng cậu nữa...” Lịch Phong bình tĩnh nói: “Cậu giả điếc đi, coi như không nghe thấy gì hết nhé!”

7. Chương 7

Tin tức truyền tới tại Mục Gia Ngôn ở Bắc Kinh. Hần lập tức giận dữ gọi điện mắng tổng đạo diễn không ra gì, tổ chương trình bị mắng từ trên xuống dưới sợ đến tè ra quần, liên tục nói xin lỗi.

Mục Gia Ngôn được nước lấn tới, yêu cầu từ nay về sau muốn biên tập bất cứ thứ gì cũng phải thông qua hắn, phía Hàn Thời tuyệt đối có quyền chỉnh sửa biên tập, thậm chí cắt giảm những cảnh mình muốn. Nếu cần thiết, họ cũng phải có quyền quyết định lịch trình và kịch bản quay của Lịch Phong và Hàn Thời.

Tổ chương trình hối hận không kể xiết, không ngờ chỉ một cái tên Vưu Bân thôi mà lại đem đến đủ thứ rắc rối như vậy. Chẳng hiểu sao bọn họ cứ liên tục chọc điên những nhân vật không nên đắc tội. Lịch Phong à, không thêm bàn bạc với chương trình đã tự ý bảo Vưu Bân không cần đến, bên kia Hàn Thời nói bỏ quay ai ngờ lại bỏ thật. Tổ chương trình bàn bạc xong xuôi thì quyết định đưa ông tổng đạo diễn nghĩ ra trò này ra hứng gạch. Còn với yêu cầu của Mục Gia Ngôn, đành phải cắn răng đồng ý.

Lúc quay xong, đang giải lao thì Hàn Thời nhận được cuộc gọi từ Mục Gia Ngôn. Nghe hần nói xong, cậu ngậy người, ho khan vài tiếng rồi nói: “Sau này... mình có thể đưa ra yêu cầu với họ? Về... ừm, kịch bản chương trình?”

Mục Gia Ngôn vừa mới xa xả với tổ chương trình xong, cơn tức vẫn còn chưa tan, vì vậy mà Hàn Thời bị dính đạn: “Phải vậy từ lâu rồi kìa! Tại cậu hết còn gì! Chưa gì đã vội vội vàng vàng đi nhận cái chương trình này! Cỡ như cậu với Lịch Phong nhận đi quay mà không mang theo ê-kíp riêng là đã quá nhân nhượng với bọn họ rồi! Đụng vào kịch bản là còn hiền đấy!!”

Không biết Hàn Thời đang nghĩ gì mà bị mắng xong vẫn cứ ngơ ra, cậu nhìn Lịch Phong đứng ở bãi cát phía xa xa rồi hai lỗ tai tự dưng đỏ lên. Hàn Thời tắt mic đeo trên người, đi tìm một chỗ yên tĩnh, nhỏ giọng nói: “Yêu cầu... yêu cầu bọn họ... Yêu cầu Lịch Phong... Yêu cầu anh ấy...”

“Cậu lảm nhảm gì vậy?” Mục Gia Ngôn nhú mày: “Muốn cái gì?”

“Muốn...” Hàn Thời xấu hổ gãi gãi cổ, chuyện này chắc chắn không thể nói lớn được, đành cố gắng hết sức nói be bé: “Muốn Lịch Phong...”

Mục Gia Ngôn khựng lại, đột nhiên hiểu ra.

Hần cười: “Muốn thêm phân cảnh thân mật hả?”

Hàn Thời đang ngồi xổm sau bãi đá ngầm, tức tối phân trần: “Biết rồi còn hỏi!”

“Ví dụ đi?” Sau khi suy xét kĩ lưỡng về yêu cầu kiểm duyệt, Mục Gia Ngôn nói: “Hay là thêm vụ chơi trò chơi thua bị phạt đi? Mỗi lần hai người chơi thua... Để cậu cởi đồ của Lịch Phong? Thua một lần cởi một cái, thấy sao?”

Hàn Thời không thấy hài lòng, nhú mày đáp: “Vậy ai cũng thấy cơ thể ảnh hết, không được!”

“Lắm chuyện thật...” Mục Gia Ngôn bực bội nói: “Vậy giờ cậu tính sao? Hay để anh ta lột cậu đi! Thua một lần thì lột cậu một cái, chịu chưa!!?”

Hàn Thời tưởng tượng đến cái cảnh kia... Lịch Phong lột đồ cậu...

Gương mặt ai đó càng lúc càng giống quả cà chua...

Mục Gia Ngôn tưởng Hàn Thời chưa thấy đủ, bèn nói thêm: “Chưa đủ hot hả? Anh sợ không qua được

kiểm duyệt thôi... Hay bắt Lịch Phong cù lét cậu đi? Hề thua thì anh ta phải phạt cậu, cù lét liên tục một phút đồng hồ thế nào? Mà anh cảnh cáo cậu trước đấy Hàn Thời, dù cho tên Lịch Phong kia có làm gì cậu thì cũng đừng phản ứng quá khích! Dù gì hai người cũng là vợ chồng trên danh nghĩa ba năm rồi, hồng việc nữa là anh không vót mày lên được nữa đâu em ạ!”

Mặt Hàn Thời càng đỏ hơn...

Khai máy rồi, trong đầu Hàn Thời vẫn quay mòng mòng, trợ lý gọi cậu mấy lần nhưng cậu không nghe thấy.

Mục Gia Ngôn nửa muốn tung tin hot, nửa muốn giúp Hàn Thời nên càng nói càng hăng, ý tưởng phun ra như muốn đập nát con xe đạp cho thuê từ trong thành phố ra đến tận biên giới. Hàn Thời càng nghe mặt càng đỏ, cuối cùng không nhịn được nữa cắt ngang: “Được rồi! Em... Em không muốn thế! Gì mà đồng phục chứ... anh xem phim nhiều quá rồi đấy!!”

Mục Gia Ngôn phẫn nộ: “Cậu không muốn hả?”

“Muốn... nhưng không phải là để quay phim!” Hàn Thời cúi đầu vọc cát, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Khác thì được...”

Bắt đầu quay rồi nhưng đạo diễn của cậu và trợ lý vẫn chưa đào được Hàn Thời ra. Lịch Phong nhìn quanh bãi cát, từ từ đi tới...

Sau dây đá ngầm, Hàn Thời đang ngồi chồm hổm dưới đất cầm điện thoại di động, nhỏ giọng nói: “Muốn lúc chơi trò chơi mà lỡ thua í, phạt anh ấy... phạt anh ấy hôn em!!”

“Không không không... Má! Mày bị bệnh à em! Muốn hôn thì cứ hôn như bình thường thôi...”

“Không được để anh ấy sờ em... chịu không nổi đâu...”

Lịch Phong: “...”

Lớp cát dày đặt che đi hoàn toàn tiếng bước chân nhẹ nhàng, Lịch Phong lặng lẽ đứng bên này bãi đá ngầm, nghe rõ từng chữ người kia nói ra ở đằng sau bãi đá.

“Chuyện này là bình thường hả? Sau khi cưới.. thì ngày nào cũng hôn à?”

“Không hiểu sao em thấy rất kích thích... Lần trước tự nhiên anh ấy hôn em, em tưởng đâu mình suýt chết rồi...”

“Nhảm nhí!! Lịch Phong ảnh đâu thích em, sao em biết được!”

“Thật...Thật hả? Đệch... Cầu cho lúc quay không đỏ mặt nữa...”

8. Chương 8

Hai ngày đi quay hình trên đảo, không ngày nào là Hàn Thời không thâm reo hò trong lòng.

Lý do đương nhiên là – Lịch Phong rất rất quan tâm cậu.

Cả hai bắt đầu giống như các đôi vợ chồng khác – ông chồng là Lịch Phong đã biết thỉnh thoảng để ý đến tình hình của Hàn Thời, chứ không chỉ chăm chăm hoàn thành nhiệm vụ của mình hết như kịch bản nữa. Lúc Hàn Thời làm nhiệm vụ nào quá khó, anh cứ vậy im lặng mà đi tới, giúp cậu làm cho xong việc.

Trên đảo không có sẵn thức ăn, muốn ăn thì các nghệ sĩ phải tự thân vận động. Hàn Thời không biết xui xẻo thế nào, rút thăm lại trúng ngay một nhiệm vụ tốn sức – mang củi gỗ đến nhóm lửa cho mọi người.

Vóc người Hàn Thời thon gầy, nhìn qua còn thoảng vẻ mong manh của một thiếu niên trẻ tuổi, bấp thịt không có mấy nên thật ra làm việc nặng rất là mệt. Một mình cậu kéo gần trăm cân củi gỗ trên bãi cát, mặt đỏ bừng cả lên.

Nhiệm vụ của Lịch Phong là xây một cái bếp lò, anh nhanh nhẹn làm một cái lò đơn giản rồi chạy ra giúp Hàn Thời khiêng củi về.

Camera-man thấy vậy thì bật ngón cái với Hàn Thời, cười nói: “Quay được hết rồi.”

Hàn Thời hơi ngõ ngàng, xoa xoa bả vai đau nhức.

Cặp đôi người Ý cùng quay với cậu nở nụ cười hiền lành: “Cuối cùng Mr. Lịch cũng biết yêu thương cậu rồi?”

Hàn Thời cười một cái không đáp.

Đây là lần đầu tiên có người thật lòng thấy tình cảm giữa cậu và Lịch Phong rất tốt nhỉ?

Hàn Thời đặc ý một hồi thì nhân lúc nấu cơm ít người, cậu nhin không được lại tắt mic đeo đi, nhỏ giọng nói với Lịch Phong: “Anh nói anh sẽ tốt với em hơn... Thì ra là thật?”

Lịch Phong đang thêm củ vào bếp thì ngừng lại, Hàn Thời rất vui, bèn ngồi xổm xuống thì thầm tiếp: “Bọn họ quay được hết đó!”

Anh nghiêng đầu nhìn cậu, trầm mặc một hồi lại tiếp tục thêm củ, “Không phải anh giúp em để bọn họ quay.”

“Anh...” Hàn Thời hơi lúng túng, nghiêng đầu nhìn camera trước lò bếp. Bây giờ đang giữa chương trình nên cậu cũng không chắc những gì Lịch Phong nói có phải là vì hiệu suất chương trình không. Hàn Thời không dám nói tiếp chuyện này nữa, rụt rè mở miệng: “Em, em đi xem có câu được cá không.”

Nói xong liền cao chạy xa bay.

Lịch Phong nhìn cậu bỏ chạy thì đột nhiên nghĩ tới cú điện thoại ma xui quỷ khiến thế nào mà nghe được kia, trong lòng lại càng bối rối.

Đã nhiều lần, anh cũng cảm thấy là Hàn Thời thích mình.

Nhưng lần nào cậu cũng biểu hiện như vậy đây, rất lảng tránh, cũng không muốn thân mật hơn với anh.

Thậm chí anh còn hỏi cả trợ lý của mình là có thấy Hàn Thời thích anh không. Trợ lý bĩu môi, Lịch Phong không cho cậu ta nói xấu Hàn Thời nên cậu ta chỉ có thể cố gắng không đặt cảm xúc cá nhân vào: “Anh này, hai người kết hôn lâu thì lâu thật ấy, nhưng ở chung được mấy ngày đâu? Muốn thích là thích à?”

Lịch Phong nhìn cậu ta, hờ hững đáp: “Ừ, cứ thích sao không được.”

Trợ lý: “...”

Cậu trợ lý cứng họng hồi lâu vì màn phản dame của Lịch Phong, cậu ta luôn cảm thấy Hàn Thời không xứng với anh chút nào, bèn tức giận nói tiếp: “Vậy anh ta có thể kiên nhẫn được bao lâu? Lỡ đâu chỉ là ham thích mới lạ, chán rồi lại bỏ thì sao?”

Lịch Phong thản nhiên nói: “Vậy phải xem bản lĩnh của tôi rồi.”

Trợ lý buồn bực liếc mắt liên tục, rất muốn đi học lại với chị đại diện nhưng lại không dám.

Bên kia thì Hàn Thời đang ngồi suy nghĩ vãn vợ một mình, không nhận được lại mở điện thoại gọi cho Mục Gia Ngôn, hỏi anh xem có phải Lịch Phong sắp ly dị với cậu nên mới đột nhiên “bình bình sức sống” như vậy không.

Đạo này Mục Gia Ngôn bận sút đầu mề trán nên chẳng có tâm trạng nghe mấy chuyện ngốc xít này, Hàn

Thời còn chưa kịp lải nhải xong thì điện thoại đã cúp.

Cậu đành phải tự xoắn xuýt một mình.

Vưu Bân bị Lịch Phong khuyên rút nên tập kì này không có khách mời, tổ chương trình sợ không đủ cảnh quay để biên tập nên hôm sau trước khi đóng máy đã bổ sung thêm một phân đoạn cho Lịch Phong và Hàn Thời.

“Nói thật, hoặc đại mạo hiểm!”

Hai bên phỏng vấn riêng vừa xong thì MC cười nói: “Tiếp theo chúng tôi muốn hỏi hai vị vài vấn đề, cả hai sẽ trả lời bằng cách viết lên bảng trả lời của mình, đáp án giống nhau thì qua, còn nếu không giống thì ai nhớ lầm sẽ chịu phạt một ly rượu! Tôi nhớ tử lượng của cậu Hàn không tốt lắm nhỉ? Ha ha phải cẩn thận nha.”

Hàn Thời không ngờ còn có đoạn quay này, nhìn mười ly rượu bày trên bàn mà nhú mày... Quả thật chuyện này còn kích thích hơn phỏng vấn riêng nữa, cả hai người cùng trả lời thì một người không thể tự biên tự diễn được.

“Các câu hỏi đều do người hâm mộ gửi tới!” MC cười cười: “Câu đầu tiên! Hàn Thời đã từng đến trường quay thăm Lịch Phong chưa?”

Hai người cùng nhau viết câu trả lời —

Hàn Thời: “Rồi.”

Lịch Phong: “Chưa.”

MC: “...”

Câu đầu tiên mới là câu nhử mồi để khuấy động bầu không khí thôi nhưng MC không ngờ hai người lại sai cho được, ngẩn người một hồi thì xấu hổ cười nói: “Chắc là nhớ nhầm rồi nhỉ? Vậy... Ai là người sai?”

“Tôi nhớ nhầm.” Lịch Phong nhanh chóng nói: “Đưa rượu cho tôi.”

Trợ lý của anh đứng bên cạnh hừ một tiếng đầy khinh thường, rõ ràng là không hề ghé thăm!! Bày đặt thể hiện tình yêu này nọ hại Lịch Phong bị phạt rượu.

Lịch Phong nhận ly rượu rồi uống một hơi cạn sạch, Hàn Thời ngồi bên cạnh cắn cắn môi...

“Wow, tửu lượng của anh tốt quá.” MC lắc đầu cười “Lịch Hàn couple của chúng ta bận rộn công việc, không nhớ rõ cũng không có gì là khó hiểu... Vậy, lúc đó đang quay phim gì nhỉ?”

Hàn Thời cười khỏ, hỏi hận tại sao mình lại viết có, liền khoát khoát tay: “Lâu quá rồi... Tôi cũng không nhớ nữa, câu tiếp theo đi.”

MC cười tỏ vẻ thông cảm, hỏi tiếp: “Nụ hôn đầu của hai người là lúc nào vậy?”

Lịch Phong và Hàn Thời: “...”

Hàn Thời đơ mắt nhìn MC, trong bụng đang nhủ thầm nụ hôn đầu chính là trong căn nhà nhỏ trên cái đảo hoang mà mấy người sắp xếp cho tụi tui đó. Đồng thời, cậu cũng đang chờ tổ chương trình lên bờ xuống ruộng, cứ chần chờ mãi không viết, định xem trộm Lịch Phong viết gì.

Lịch Phong do dự một hồi thì úp tấm bảng trả lời xuống, nói thẳng: “Coi như tôi sai, tôi không nhớ nổi, đưa rượu đây...”

MC tiếc nuối nói: “Chuyện này cũng không nhớ sao? Anh uống nhiều vậy không sao chứ?”

“Tôi không nhớ, phạt là đáng.” Lịch Phong cầm lấy ly rượu, uống một hơi cạn sạch rồi nhú mày, cố đè xuống vị cay nồng đang xộc lên. Anh nghiêng đầu nhẹ nhàng nói với Hàn Thời: “Xin lỗi em, về nhà nói lại cho anh nghe, anh không quên nữa đâu.”

Mới Hàn Thời giật giật, tự dừng lại thấy xót trong lòng.

Rõ ràng là...

Trong căn nhà nhỏ kia...

Nhưng cậu và anh lại không thể nói thật...

MC ngay lập tức phá vỡ bầu không khí xấu hổ: “Sao tôi lại hiểu là do hôn nhiều quá nên hai người không nhớ nhỉ?”

Lịch Phong cười nhạt, như là ngầm thừa nhận.

Hàn Thời đau lòng nhìn anh, thật là muốn phát điên mà, dám rót ly rượu đầy như thế!!

MC tiếp tục chương trình, hai người trả lời có đúng có sai, nhưng trả lời sai thì Lịch Phong luôn là người

phải uống rượu.

Hỏi xong mười câu cũng là lúc MC thăm lau mồ hôi, nói vài câu bằng tiếng phổ thông kết thúc vấn đề rồi vội vã đóng máy.

Hàn Thời nhú mày đi đến chỗ Lịch Phong, nhỏ giọng nói: “Anh không sao chứ? Uống gì mà tận 5 ly?!! Em đã nói để em uống, anh...”

“Tứ lượng của em thấp lắm nhỉ?” Đầu Lịch Phong đột nhiên hơi choáng váng, anh nắm cánh tay Hàn Thời một lúc để ổn định rồi lập tức buông ra, “Hôm nay xong rồi, em về nghỉ ngơi đi.”

Hàn Thời muốn nói gì đó, cuối cùng lại thôi.

“Được rồi.” Lịch Phong xoa xoa mi tâm, hít sâu một hơi: “Thứ sáu này anh đi gặp Vưu Bân, giới thiệu cho cậu ta vài vai diễn... Dù gì cũng hứa sẽ đền bù cho người ta rồi.”

Hàn Thời lẳng lặng gật đầu, thầm nghĩ *anh nói cho em biết làm chi?*

Lịch Phong bất đắc dĩ giải thích: “Nếu có gì bất cẩn bị chụp trộm thì mất công em lại nghĩ nhiều nữa.”

...

“Vì vậy nên anh chọn cái chỗ vắng vẻ này để không bị chụp trộm à?” Vưu Bân bưng bình trà nhỏ lên, nghĩ lại vẫn thấy sợ: “Cũng đúng... Chí phải!! Anh dẫu mà lên cơn... thì không hay lắm.”

Đúng là Lịch Phong chọn chỗ này một phần là vì tránh truyền thông, phần còn lại là vì buổi gặp mặt này cũng không phải xã giao uống rượu đặc biệt gì. Thế nên, địa điểm gặp mặt cùng Vưu Bân và đạo diễn, nhà sản xuất là trong một phòng trà tư nhân do bạn anh mở.

Vưu Bân để bình trà xuống, lấy điện thoại ra lướt Weibo, rồi cho Lịch Phong xem bộ ảnh mới của Hàn Thời.

Trong poster là một Hàn Thời cột tóc quả táo, mặc áo thun chữ T đơn giản, đang nhìn ống kính với vẻ mặt khá khinh thường, trông vừa phóng khoáng vừa thu hút.

Vưu Bân tấm tắc: “Sáng nay chị đại diện mới cho e xem đó! Quào, anh dẫu đúng là siêu đẹp...”

Lịch Phong nở nụ cười.

Một lát sau, đạo diễn và nhà sản xuất đến. Lịch Phong vốn ít nói nên không muốn nhiều lời, bạn bè quen

anh đều biết nên cũng không ngồi nhìn bỏ nhau những câu sáo rỗng làm gì. Mọi người giới thiệu nhau xong thì vừa thưởng trà vừa nói luôn chuyện chính.

Vai diễn mà Lịch Phong đề cử Vưu Bân là vai nam chính trong một bộ phim lấy bối cảnh thế kỷ trước, vai diễn rất nặng, đòi hỏi kỹ năng diễn xuất cao. Ban đầu đạo diễn muốn mời Lịch Phong vào vai này, nhưng tiếc là anh không nhận đóng phim truyền hình. So ra thì Vưu Bân nhỏ hơn Lịch Phong có ba tuổi, điều kiện và kỹ năng này nọ vẫn có thể thổi hồn vào nhân vật được. Lịch Phong nói sơ qua lý lịch Vưu Bân, rồi chốt một câu: “Tôi có hợp tác với cậu ấy hai lần, kỹ năng diễn xuất hoàn toàn không thành vấn đề.”

Mặc dù Vưu Bân đã lăn lộn trong nghề nhiều năm nhưng bây giờ được đoàn phim và những nhà đầu tư chuyên sản xuất phim bom tấn trao cho cơ hội tốt thế này thì cũng không thể không hồi hộp được. Cậu ta nghe vậy thì vội khiêm tốn cúi đầu. Đạo diễn cười nói: “Được anh giới thiệu thì tôi không có gì phải lo cả, nhưng tôi muốn nói với diễn viên vài điều trước... Muốn quay bộ phim này thì phải chịu khổ đấy, cuối năm nay khai máy, quay khoảng năm tháng, ngay thời điểm lạnh nhất...”

Vưu Bân vội vàng cười nói: “Không sao không sao! Sáu năm trước vai diễn đầu tiên của tôi cũng quay vào mùa đông, quay cùng anh ấy đấy! Năm ấy trời rất lạnh nhưng chúng tôi vẫn quay liên tục mấy tháng, tôi không thấy có gì khổ cả.”

Đạo diễn và nhà sản xuất nghe vậy thì cũng an tâm, nhà sản xuất kia còn nửa đùa nửa thật nói với Lịch Phong: “Nói chung là vấn đề tệ nhất tôi nên nói trước, chịu được thì ổn rồi. Tôi chỉ sợ người cậu giới thiệu sức chịu đựng không tốt, chúng tôi lại không dám nặng lời...”

Lịch Phong cười cười lắc đầu, đạo diễn còn đang mãi nghĩ về bộ phim mà Vưu Bân nói, suy tính thời gian một hồi thì vội cúi nói với Lịch Phong: “Nhớ ra rồi! Bộ phim cậu Vưu Bân vừa nói quay ở Bắc Kinh phải không? Hợp tác với công ty của bà xã cậu! Tôi còn nhớ này!”

Bà xã...

Lịch Phong nghĩ đến Hàn Thời thì lại mỉm cười, gật đầu đáp: “Lúc đó điều kiện ở trường quay quả thật rất khắc nghiệt. Trời rất lạnh nhưng vì để chiếu kịp tiến độ mà buổi tối vẫn phải đi quay. Lúc đó Vưu Bân còn chưa tốt nghiệp, chịu khó rất nhiều, còn nhỏ nhưng biết cố gắng, còn chuẩn bị túi giữ ấm cho tôi...”

Vưu Bân biết Lịch Phong đang cố gắng nói tốt cho cậu, hơi ngượng ngừng tiếp lời: “Anh, em tặng anh túi giữ ấm có một lần mà anh vẫn nhớ sao?”

“Một... một lần?”

Lịch Phong đứng hình, nụ cười nhàn nhạt nơi khóe miệng cũng cứng lại.

Lúc này đây, anh cảm thấy như bị ai đó đổ thẳng một chai rượu chát vào cổ họng vậy, cay nồng không gì tả được, đến nỗi anh phải đưa tay lên che miệng, ho một tràng dài.

Đạo diễn ngồi bên phải Lịch Phong vội vàng rót trà cho anh, Lịch Phong nhận lấy nhưng không uống, cố gắng làm dịu cổ họng đang ngứa ran, ngẩng đầu nhìn Vũ Bân, xác định lại một lần: “Cậu vừa nói... Chỉ một lần?”

Giọng nói run rẩy mất tự chủ.

Vũ Bân ngạc nhiên không biết Lịch Phong bị làm sao. Cậu ta chăm chú nhìn lại, nói đầy chắc chắn: “Chỉ một lần! Hôm đó là ngày đóng máy nên em nhớ rất rõ!”

“Thật sự thì em cũng không tinh tế đến mức nghĩ tới túi giữ ấm... Em tình cờ thấy trong áo lông của anh có một cái nên em tưởng anh dùng quen rồi. Hôm đóng máy, thấy anh không có nên em đã châm nước nóng cho anh một túi mới, em đưa thẳng cho anh mà! Không nhớ à?” Vũ Bân hồi tưởng lại, “Sau đó chúng ta đi liên hoan đấy! Đi khá sớm.”

...

Lịch Phong lạnh cả người.

Vũ Bân chỉ tặng một lần.

Chỉ một lần...

—

Sáu năm trước...

Sáu năm trước, ai là người đã lén bỏ túi giữ ấm và đồ ăn vặt vào áo lông của anh... trong gần hai tháng trời?

...

Trên hòn đảo kia mấy ngày trước... MC hỏi, Hàn Thời có đến trường quay thăm anh bao giờ chưa.

Hàn Thời trả lời là: *Có*.

MC lại hỏi, *khi nào?*

Hàn Thời cười khỏ, nói là lâu quá rồi nên không nhớ nữa.

Lâu quá rồi...

Trong nháy mắt, dòng suy nghĩ lôi Lịch Phong về lại sáu năm trước... Về lại cái đêm giá rét đó, con đường bị tuyết trắng lấp đầy, bỗng xuất hiện một cái hố...

...

Hàn Thời trốn học đang đi đường thì đạp phải một cái hố.

Cậu lão đảo mấy bước, giận dữ đá văng tảng đá ven đường.

Hàn Thời còn nhỏ rất ngây ngô, tóc không nhuộm, tai không đeo đầy những thứ linh tinh, không đẹp như bây giờ, nói chung là ngốc hơn bây giờ nhiều lắm.

Ôm theo một túi nước ấm trong ngực đến đỏ hết cả da, trái phải hai tay xách hai hộp đồ ăn lớn, vàng trán sáng bóng lấp lăm lăm mồ hôi, miệng liên tục rửa xả cái quán kia làm đồ ăn chậm chạp khiến cậu bị trễ.

Hôm nay là ngày cậu lên kế hoạch nói chuyện thẳng thắn với Lịch Phong.

Người theo đuổi bấy lâu rất có thành ý, âm thầm quan tâm anh ấy lâu như vậy, chắc bây giờ tỏ tình sẽ thành công nhỉ?

Ừm, có lẽ thành công... hoặc là không.

Điều đó không thể nào biết được nữa...

“Hôm đó quay xong sớm...” Lịch Phong siết chặt chén trà, lẩm bẩm nói: “Không ai báo cho em ấy...”

Hôm đó dự tiệc liên hoan xong thì Lịch Phong bay thẳng sang nước ngoài, vừa vào đoàn phim là khai máy quay ngay, mấy tháng liền không liên lạc về nước. Lúc anh trở về, đã là một năm sau.

Rốt cuộc Vưu Bân cũng nhận ra Lịch Phong không ổn, bèn thử thăm dò vô vô tay anh: “Anh! Anh sao vậy?”

Lịch Phong nhắm mắt, đứng lên nói: “Trong nhà có việc, tôi đi trước.”

Vưu Bân ngây ngốc đứng dậy theo: “Anh... Em thì sao? Em đâu lái xe tới, lát em về thế nào?”

Lịch Phong nhìn về phía cậu ta, ánh mắt sâu không thấy đáy.

“Cậu...”

Giọng nói của anh như nghẹn lại, mỗi một chữ đều mang theo một tia lửa: “Cậu... Thích đi sao thì đi.”

Lịch Phong khoác thêm áo rồi xuống lầu nhanh như một cơn gió, cầm chìa khóa tài xế đưa rồi tự lái xe ra khỏi hầm.

Hôm đó, rốt cuộc là Hàn Thời đã làm gì?

Đêm đông lạnh như vậy, trường quay lại ở xa.

Mà hôm đó quay xong, tài xế đều lái xe đi hết cả.

Lúc đó em ấy còn nhỏ như vậy...

Lịch Phong nghiêm túc đạp chân ga...

Chuyện của sáu năm trước, bây giờ không biết được nữa rồi.

Mà nhân vật chính trong câu chuyện ấy – bị bỏ lại giữa một trường quay hỗn độn, mênh mông và lạnh lẽo... không một ai biết...

Cua: Gần đến hồi kết rồi các ông ạ...

– Hết chương 8 –

9. Chương 9

Mấy năm trước, người ta có truyền tai nhau một câu chuyện thế này —

Con trai cưng của ông trùm giới điện ảnh – thích một vị đại thần nổi tiếng trong ngành.

Tiểu thiếu gia còn nhỏ nên non nớt, theo đuổi đại thần cũng đơn thuần hết như các cô nữ sinh theo đuổi người trong mộng. Nhưng cậu ấy cũng có vài hành động đặc trưng, ví như mấy tháng liền lên đến thăm

đoàn phim của đại thần, mà không hiểu sao cuối cùng vẫn không nên cơm cháo gì.

Giữa giới giải trí đầy thị phi này, hiếm có chuyện nào lại trong sáng như của tiểu thiếu gia kia, nên tin đồn lan truyền rất nhanh, ngay cả Lịch Phong cũng nhớ mang máng – hình như trợ lý nhà mình từng nhắc đến chuyện này.

Dương nhiên là, người ta nói thế thì anh biết thế thôi.

Lúc chờ đèn đỏ, Lịch Phong vội vã bấm số điện thoại của Mục Gia Ngôn.

Bên kia vang lên giọng nói ấm ã của hắn ta, hắn là tâm trạng đang tốt nên còn nói cười to hơn bình thường: “Cảm ơn cậu nhé Lịch Phong... Tập lần trước hai người hôn môi đó mới vừa được chiếu, hot không tưởng nổi! Đúng là một cú vả vào mặt đám anti kia! Để xem còn ai dám nói Hàn Thời không được ai thương nữa không, ha ha ha ha...”

Lịch Phong càng nghe càng thấy lòng chùng xuống, anh im lặng một lúc rồi thấp giọng nói: “Tôi hỏi anh chuyện này, mấy năm trước...”

Mục Gia Ngôn đang ăn liên hoan, tìm mãi mới được một chỗ yên tĩnh để nói chuyện. Sau khi nghe kĩ những gì Lịch Phong nói, hắn ta cũng đứng hình nửa ngày, một lát thì xấu hổ đáp: “Ừ... là nó đó.”

Quả nhiên...

Lịch Phong nhú mày, thà rằng không phải...

Mục Gia Ngôn không rõ có chuyện gì xảy ra với Lịch Phong, đành cười trừ vài tiếng rồi thử dò hỏi: “Sao tự nhiên lại hỏi chuyện này? Chuyện vặt vãnh này cũng lâu rồi... Cậu có chuyện gì à?”

Đèn nhảy sang xanh, Lịch Phong đeo tai nghe lên rồi kể lại mọi chuyện cho Mục Gia Ngôn.

Nghe xong, Mục Gia Ngôn ghen hòng không biết nên nói gì.

“Bây giờ em ấy...” Lịch Phong nói vào micro trên tai nghe “Có ở nhà không? Chỗ mà tôi biết ấy?”

Mục Gia Ngôn hoàn hồn, vô thức đáp: “Ừ...”

Lịch Phong muốn cúp điện thoại ngay, lại nghe Mục Gia Ngôn vội la lên: “Á không được!! Đừng nói cậu muốn chạy tới chỗ Hàn Thời nói rõ mọi chuyện nhé?!”

Lịch Phong gật đầu: “Ừ.”

“Không được!” Mục Gia Ngôn vội vàng ngăn cản: “Đừng! Đừng... Bây giờ chạm vào là nổ đó!!”

Lịch Phong nhú mày.

“Chờ đã, nghe tôi nói này.” Mục Gia Ngôn ngừng một lát để ổn định tâm tình, “Cậu hỏi chuyện này, còn vội đi tìm Hàn Thời như vậy... là có thích nó đúng không?”

“Ừ.” Lịch Phong trả lời.

Không phải là có thích... mà thích từ lâu rồi.

“Vậy thì cứ việc triển thôi!” Mục Gia Ngôn vội nói: “Cậu cũng biết Hàn Thời thích cậu như thế nào mà, nên cứ triển thôi? Nghe tôi này... Bây giờ cứ đến nhà nó, nhưng đừng nhắc đến chuyện đó, cậu đề luôn nó lên giường nó cũng không đuổi cậu đi đâu! Tin tôi đi!”

Lịch Phong cau mày: “... Anh điên à?”

“Cậu mới điên đó!!” Mục Gia Ngôn học chung với Lịch Phong mấy năm, tốt nghiệp xong cũng hợp tác với nhau mấy năm liền, nhưng đây là lần đầu tiên anh ta dùng giọng điệu này nói chuyện với Lịch Phong.

Mục Gia Ngôn không thể tin nổi: “Này Lịch Phong... Cậu cho rằng Hàn Thời là trái hồng mềm nhũn muốn vò thế nào thì vò à? Khi không lại chạy đến nói việc này ra, nghĩ mà xem, em ấy biết công sức bao lâu nay của mình lại được người khác hưởng hết thì có buồn không chứ?”

“Hay là nó xui xẻo vậy là đáng?! Bao nhiêu năm rồi...” Giọng Mục Gia Ngôn như nghẹn lại, chửi thề một câu rồi mới mím môi nói tiếp, “Bao nhiêu năm rồi... Cậu biết em ấy chờ mong cậu đáp lại như thế nào không?”

“Tôi biết, cậu không sai, nhưng Hàn Thời cũng vậy... Thằng bé đơn giản lắm, quanh đi quẩn lại, làm mọi việc cũng chỉ vì thích cậu.”

“Cậu biết vậy rồi tự nguyện đến với em ấy là được. Đừng nói chuyện này ra... được không? Hàn Thời là một đứa ngốc, nó không nhìn ra chuyện gì lạ đâu.”

Lịch Phong lại im lặng.

“Cậu...” Mục Gia Ngôn sốt ruột đến đỏ cả mắt, không kiềm được mà quát, “Cậu nghĩ tôi đang nghĩ cho mình chứ gì? Mẹ nó chứ, tôi chỉ muốn tốt cho cậu thôi!! Tên ngốc đó luôn mất hết tự trọng trước mặt cậu, nhưng

không có nghĩa là nó không biết giận! Tôi biết ê-kíp của cậu luôn coi thường và nghĩ Hàn Thời là thằng chỉ biết nổi tiếng nhờ dựa hơi và scandal. Nhưng với chúng tôi, em ấy chính là một cậu ấm chân chính, được chúng tôi nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên!”

Mắt Lịch Phong tối sầm lại, anh nắm chặt tay lái, vẫn không lên tiếng.

“Bảo Vưu Bân ngậm miệng lại, chuyện này tới đây là chấm dứt.” Mục Gia Ngôn thở dài một hơi, thấp giọng nói: “Cậu thích em ấy, muốn theo đuổi em ấy thì phải loại trừ hết tất cả nguy cơ, đúng không? Đừng vội vàng quá mà hấp tấp, nghe tôi, bỏ chuyện này đi, sau này chỉ cần đối xử tốt với em ấy là được. Chỉ cần là cậu... cậu quan tâm em ấy một chút, là tên gốc đơn thuần ấy đã thỏa mãn lắm rồi...”

Lịch Phong lại im lặng một lát, rồi cúp máy.

Anh chạy thẳng đến khu nhà mà Hàn Thời thường ở. Lúc đến thì bị bảo vệ cản lại, Lịch Phong bèn quay cửa xe xuống, để lộ mặt kiểm tra rồi vào trong.

Anh dừng xe trước nhà Hàn Thời.

Chính anh là người mua căn nhà này, năm đó đã công khai rằng đây là nhà tân hôn của bọn họ, nhưng đây là lần đầu tiên anh đến đây.

Còn Hàn Thời... đã dọn đến ở được ba năm rồi.

Lịch Phong dựa lưng lên xe, lẳng lặng nhìn ánh đèn trên lầu, nhìn không biết bao lâu.

Mục Gia Ngôn nói không sai, Hàn Thời rất thích anh, thích đến mức anh muốn làm gì cậu cũng được. Bây giờ anh gõ cửa... không cần nói gì, chỉ cần làm theo khao khát của bản thân là được, đúng không?

Hàn Thời sẽ không tức giận vì quá khứ, cũng không giận vì anh phát hiện quá muộn màng. Còn anh chỉ cần tốt với em ấy, âm thầm bồi đắp thương tổn cho em ấy.

Hàn Thời không biết gì cả, tính xấu của em ấy chắc chắn sẽ không bao giờ lộ ra trước mặt anh. Thậm chí anh chỉ cần dụ dăng một chút, là Hàn Thời sẽ để lộ hết nơi mềm mại nhất trong lòng cậu ra cho anh xem.

Anh sắp sửa cùng Hàn Thời xây dựng một tình yêu không chút bảo tố, thực sự trở thành vợ chồng, từ nay về sau chung sống hạnh phúc trong căn nhà này.

Lịch Phong hít sâu một hơi, nhẹ nhàng gõ cửa.

Không bao lâu sau, Hàn Thời đã xuất hiện trước cửa, hoảng sợ ra mặt. Tóc cậu hơi rối, trên cổ còn đeo tai

nghe và đang mặc quần áo ở nhà, khác xa hình tượng ở ngoài. Cậu thấp thỏm chỉnh lại tóc, lắp bắp nói: “Anh... Sao anh tới đây?”

Lịch Phong nhìn cậu chăm chăm.

Hàn Thời cứ đứng ngốc ở đấy, bị Lịch Phong nhìn một hồi thì hai má dần đỏ lên.

Dường như... Không cần phải nói thêm gì nữa.

Câu chuyện của vương tử và vương tử, cuối cùng cũng chấm được một dấu chấm tròn viên mãn rồi.

...

...

Tiếc là, vẫn có người kiên quyết chọn *hard mode*.

“Hàn Thời.” Lịch Phong hít sâu một hơi, cố gắng thốt ra từng từ: “Sáu năm trước, khi em đến đoàn phim chăm lo cho anh gần hai tháng... Anh lại tưởng đó là người khác.”

Nụ cười trên mặt Hàn Thời cứng lại.

“Anh nghĩ tình cảm của em là tình cảm của người khác, rồi đối xử tốt lại với người khác.... Chính anh đây cũng đã nghe qua mấy lời đồn đãi, nhưng chưa bao giờ nghĩ đó là em.” Lịch Phong nghiêng rằng, ngược lên nhìn Hàn Thời, cố gắng để giọng mình thật bình tĩnh, “Là anh, anh phụ lòng em, phụ tất cả.”

Không phải chuyện gì cũng có thể lấy danh nghĩa tình yêu ra để lờ đi, xem như chưa từng xảy ra được.

Không có đoạn tình cảm nào, đáng bị chôn vùi cùng với thời gian cả.

Sáu năm trôi qua, bao nhiêu ngày đêm, chỉ hai chữ Lịch Phong – mười sáu nét bút hoa, mỗi một lần, một lần đều khắc sâu trong tâm trí Hàn Thời, trong giấc mơ, trong laptop ngày còn trẻ, trong điều ước mỗi dịp sinh nhật, và thành cả mật khẩu điện thoại cũ của cậu.

Sáu năm trôi qua, anh luôn luẩn quẩn trong tâm trí em.

Sao có thể để nó trôi qua như chưa có gì xảy ra được?

“Không tìm được em sớm hơn, đều là lỗi của anh.” Cố giấu trong lòng màn cực lớn nhất, cũng là nỗi lo lớn nhất hiện tại, Lịch Phong khó khăn mở miệng: “Hàn Thời... Cho anh cơ hội theo đuổi em lần nữa nhé, được không?”

Cua: Vẫn ghim ông Lịch Phong lắm nhé..

*P/s: *Xúc động không nói nên lời* (vì sao à, hãy nhìn xuống dòng dưới ^^)*

– Hoàn chính văn–

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truoc-khi-ly-hon>